41. ÉVFOLYAM, 33. SZÁM

Ára: 3,80 Ft

1985. AUGUSZTUS 14.

Ludas Matyi

Baráth József rajza

– Ezt a szuperkoncertet a magyar nyugdíjasok javára rendezzük…

LUDAS FÓRUM A 8–9. OLDALON

– Majd megvizsgáljuk októberben a tisztaságot, most úgy sem tudunk beférni!

Számtanpélda

Matektanár ismerősömet egészen fölcsigázta a hír, miszerint Balatonföldváron az üdülők nosztalgiataxin furikáznak. Az öreg járgányt egy nyugdíjas autószerelő 22(!) különböző kocsiból állította össze, mondja is a tanár úr, ez nemcsak a múlt, úgylehet a jövő is, ahogy kinéz az alkatrészellátás.

Mit tesz a véletlen, épp másnap hozzák nyilvánosságra egy másfél éves KNEB-vizsgálat megállapításait a hazai járműjavítás helyzetéről. Különös: sok bejelentő azt panaszolta, hogy baj van az autójavítással és az alkatrészellátással, ezzel szemben a vizsgálat kimutatta, hogy baj van az autójavítással és az alkatrészellátással. Fura, az élet olyan mint az élet.

Matektanár ismerősöm ráadásul azt állítja: egyes illetékesek számtantudásával is baj lehet, ugyanis – így a KNEB-jelentés – amíg 1981 és 1984 között úgy 30 százalékkal nőtt az autók száma, addig, például 1984-re az előző évinél mintegy 8 százalékkal kevesebb alkatrészt és szerkezeti elemet rendeltek a honi forgalmazók az autógyáraktól. A gondok persze ennél sokkal számosabbak. Felhők árnyékolják a személykocsi és a pótalkatrész-forgalmazó cégek meg a szervizek kapcsolatát is. No, nem nagy az ellentét: az egyik fél azt szeretné, ha ritkábban bombáznák őt megrendelésekkel, a másik viszont arra törekszik, hogy minél kisebb készleteket halmazzon föl, minthogy gazdálkodása(?) így(?) hatékony(?). Némi megoldást kínálna a felújítás, (csak volnának hozzá gépek s lenne olcsóbb), meg a magánkisipar alkatrészgyártó buzgólkodása, alacsonyabb árakon és magasabb minőségben.

Az viszont biztató, mondja a tanár úr, hogy a szervizek a munka 15 százalékát manapság csak úgy tudják elvégezni, ha a tulaj maga rohangál az alkatrészekért. Bizony, a mozgás kedvező élettani hatását nem lehet eléggé hangsúlyozni! Sőt, ha a helyzet e téren tovább javul, még megérhetjük, hogy csupa biológiailag fiatal úrvezető ül majd a kivénhedt autók volánjához. (A kocsik átlagéletkora ugyanis vészesen növekszik, tavaly már megközelítette a 8,4 esztendőt, ebben a maszületett Trabantok is benne vannak, úgyhogy máris több a nosztalgiaautó, mint azt hinnénk.)

Matektanár ismerősöm búcsúzóul még egy ártatlan példával is megörvendeztet: ha évente továbbra is 8 százalékkal csökken az alkatrészrendelés, mikorra jön majd el az az idő, amikor – miként a földvári ezermester – minden 22 kocsiból rakunk össze egyet? Demagógnak tetsző pluszkérdés: addigra hány forint lesz a kitűnő alkatrész-szakemberek fizetése?

Lám, mit tesz a számok szeretete. A hivatásé, még ilyenkor is, vakációban. Mert, tán fölösleges is mondanom, a tanár úrnak nincs is autója.

Münz András

Visszatenyésztés

Fura kísérlet folyik az NSZK-ban. Ezek a mindig kísérletező kedvű németek most azt szeretnék kikutatni, kimutatni, milyen volt a háziasítás, a kinemesítés előtti ősló. Épp ezért nagy gonddal kikeresik a leghitványabb, legselejtesebb egyedeket, azok összepárosításával – több generáción keresztül – akarják visszatenyészteni ősállapotukba a lovakat.

Azt hiszik, ezzel imponálhatnak nekünk! Ugyan, kérem, ez a visszatenyésztés nem az ő találmányuk, ez nálunk már régóta folyik. Csak nem állatokkal.

Van például jó néhány hajdan nemes szakma, amelyben lassan-lassan ősállapotok kezdenek uralkodni, mert utánpótlásukat évek óta azokból a nyolcadikat elvégző fiatalokból nyerik, akik rossz tanulmányi eredményeik miatt nem kellettek a divatosabb, felkapottabb szakmákban.

Vagy itt van például a pénzünk. Hazánk lakosságának a nagyobbik fele ma már 39 év alatti, tehát nem emlékszik személyesen azokra az ősállapotokra, amelyben pénzünk leledzett 1946 augusztusa előtt. Az egyesek által inflálódásnak vélt és nevezett folyamat nem más mint tudományos célzatú visszatenyésztés.

A pénzről jut eszembe, hogy az idegnforgalmunk is kezd korcsosulni. Mert milyen a kitenyésztett, kinemesített turista? Keveset időzik – és többet költ. Az idei turista pedig – a közzétett jelentések szerint – tovább marad, de kevesebbet költ. Pedig mi mindent megteszünk, hogy a valutát kivarázsoljuk a zsebéből. Már a határállomáson gurulókocsis pénzváltók kínálgatják a friss, ropogós forintot. (Nem lenne jó ezekkel a talicska-bankokkal az aluljárókba és a nagy pesti szállodák környékére, meg más ismert magánpénzváltó helyekre is elmenni? És megadni azt az árat, amit a zúgbeváltó megad? Még így is jobban járna az állam: 60–65 forintért jutna egy dollárhoz. Az ipar ennyiből úgysem termeli ki.)

Folyik egy olyan visszatenyésztési akció is nálunk, amelyik azt akarja kimutatni, milyen volt a közlekedés a kerék feltalálása előtt. Ehhez először az autóról kell leszoktatni az embereket. Nem igazán mutatós, de nagy fogyasztású kocsikat kell behozni, abból is mind kevesebbet, évekig megvárakoztatni az autóra óhajtozót, előre elszedni a fele pénzt, szégyenkamatra. Közben rendszeresen emelni kell a bicikli árát, nehogy a négykerekűről a kétkerekűre szokjon át a kísérletezésbe bevont egyed.

Most látom, nem is olyan balgák a németek: ezek a visszatenyésztett őslovak megoldanák a mi problémáinkat. Egy ilyen ló igénytelen, keveset fogyaszt, kis helyen elfér. Csak . . .

Csak ha mi fognánk hozzá a visszatenyésztésükhöz, akkor egy ilyen ló drágább lenne mint egy Mercedes, és többet kellene rá várni mint egy Ladára.

Radványi Barna

VILMA NÉNI

– Ha megjön a nyugdíj, most olcson vehetünk bikinit, strandlabdát, mentőövet . . .

BALÁZS-PIRI BALÁZS:

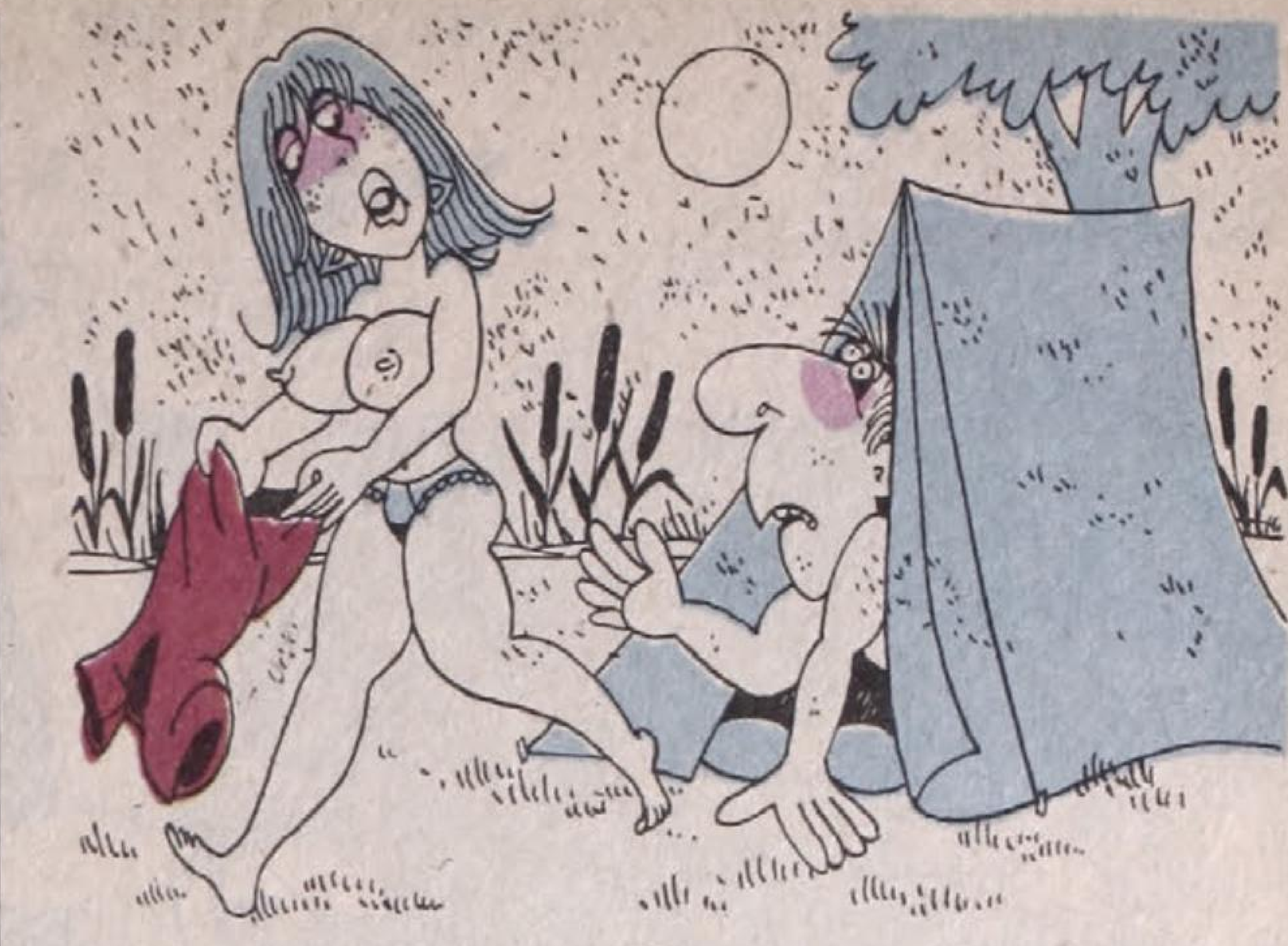
És most...

– Magának mennyi az eszmei értéke, kedves Povács kettő?

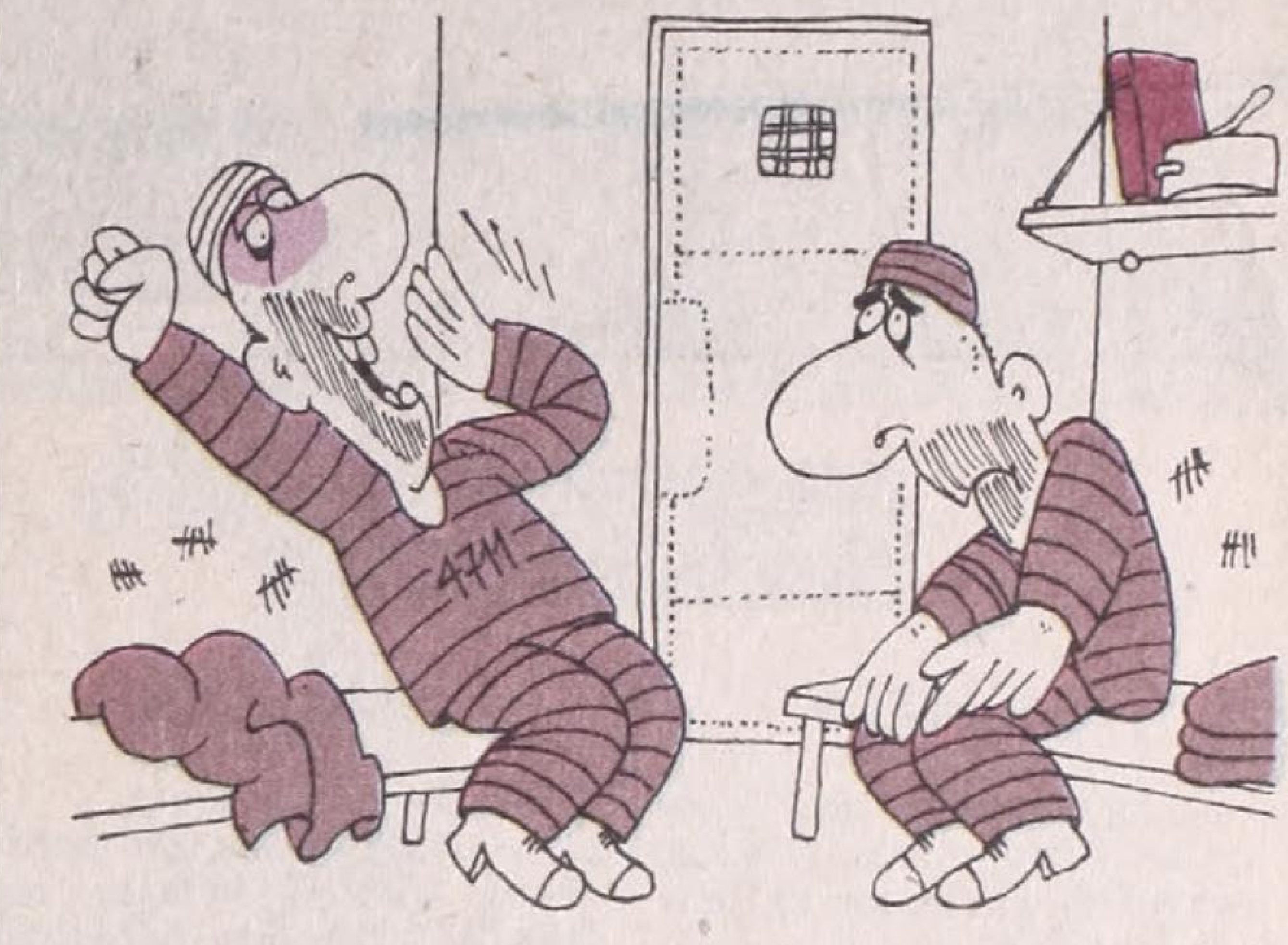

– Biztos benne, hogy ettől a szobortól javulni fog a lakótelepi közérzet?

– Ne haragudjon, Jenőke, de ezt az éjszakát halasszuk el szúnyogirtás utánra!

GAZDASÁGI ELÍTÉLT

– Hál'istennek, itt bent ismét tudok altató nélkül aludni...

HALÁLFEJES LOBOGÓ

Híre járt, hogy a Sanda Kalózhoz címzett bisztróban egy adag töltött káposzta orvul megtámadta Láb Ottó, harminckét éves anyagkönyvelőt. A káposzta néhány másodpercig csak bizonytalanul vibrált erjedő levében, majd hirtelen megfordult a tengelye körül, sivító neszt hallatott és minden további nélkül leköpte a szerencsétlen vendéget. A KÖJÁL különleges osztaga példás gyorsasággal a helyszínen termett és hatástalanította a töltött káposztát, mielőtt az még túszokat ejthetett volna a Sanda Kalóz vendégei közül.

A KÖJÁL kommandója ezt követőleg a konyhába rontott, hogy végleg felgöngyölítse az esetet.

— Fel a kezekkel! — kiáltották oszcillográfjaikat készenlétben tartva. — Mindenki a falhoz! Motozás!

A fürge ujjak avatott tempóban végezték munkájukat.

— Hoppá! — kiáltott a különítmény főnöke. — Mi ez itt a hóna alatt?

— Csak a spongyám! — dünnyögött Véres Jakab, a Sanda Kalóz üzemvezetője. — Abból szoktam a marhapörköltre rányomkodni a zaftot.

Véres Jakab zakójának jobb külső zsebéből néhány cigarettavég, egy pakli alig játszott magyarkártya, valamint három alaposan átjátszott papírzsebkendő társaságában egy tucat barna golyócska került elő.

— Ez micsoda? — rivallt rá az üzletvezetőre Magellán Ede, a kommandó vezére. — Na, csak semmi köntörfalazás. Kivele!

— Ezek a májgombócok — acsargott Véres Jakab. — Merthogy itt nincs ám idő cicerészni. Ballal viszem a tányér levest, jobbal rakom bele zsebből a májgombócot.

— Csupa kosz a keze — pattogott Magellán Ede. — Gyászkeretesek a körmei.

— Na ja — horkantotta Véres Jakab. — Nálunk meló van ám kérem. Csirkebelet pucoltam szombaton, de nem számít egy öltést sem, ugyanis kiázik.

— Kiázik?!

— Belelóg a tányér levesbe.

Magellán Ede gégéjét acélos ujjak kezdték masszírozni, a lelkivilága már percek óta kóválygott. Undorkodó mozdulattal lökött odébb egy tányért a mosogatóban tornyosuló edények közül. A tányér alól átlátszó és abszolúte csőszerű kis lények kezdtek sprintelni a lefolyó irányába.

— Kis gőték — magyarázza Véres Jakab. De az is lehet, hogy apró tésztaféleségek. Makaróni volt csütörtökön.

Az asztalra srófolva fekete daráló forgott lassú és gyászos kelepelések közepette. A kommandó főnökének meg kellett támaszkodnia, mire odaragadt az asztal széléhez.

— Ez itt micsoda? — kérdezte már teljesen elhaló hangon.

— A napi ajánlatunk — kollokvált Véres Jakab. — Maradt tegnapról két adag pásztortarhonya, szerdáról öt máglyarakás, péntekről pár szalontüdő és reggelről két meggyleves... meg persze, amit a tányérokról úgy össze tudtunk kotorni. Minálunk nem megy kárba semmi, kérem, összekutyuljuk, kap egy szép fantázianevet, aztán egyétek magyarok...

Ebben a pillanatban apró leánygyermek vágtatott a konyhába.

— Papa, papa! — kiáltotta. — Sólétrom bácsi üzeni, hogy este az asztalon felejtette a tartalék fogsorát.

— Késő — vonta a vállát Véres Jakab. — Már beledaráltuk.

A kommandó szeme az ég felé szaladt, a különítmény tagjai a szívükhöz kaptak és ájultan vágódtak végig a higiénés szempontból szintén kifogásolható kőpadlón. Véres Jakab arcán sátáni mosoly suhant át.

— Hé, kalózok! — kiáltott a beosztottainak. — Megint győztünk. Húzzátok fel a halálfejes lobogót!

A közeli irodákban ebédidőt csengettek.

A Sanda Kalóz küszöbén megjelentek az első áldozatok.

Peterdi Pál

A nyár veszélyei:

SORBAN ÁLLTAK A TÉLI TÜZELŐÉRT, SZÉN HELYETT NAPSZÚRÁST KAPTAK

MINDENT AZ IDEGENFORGALOMÉRT

VÉGE A VIT-NEK

– Most újra meg kell szoknod, hogy idehaza nincs ám mindig kaviár!

A vőlegény az esküvői szertartás után megszorítja az anyakönyvvezető kezét.
— Igazán köszönöm a vigasztaló szavakat.

SZILÁNKOK

MAI SZÜLŐ

— Egy rendes lány este tízkor itthon van. Tessék legkésőbb kilenckor eljönni a szeretődtől.

ÚJ ÓRA

— *Egész éjjel nem aludtam.*

— *Miért?*

— *Vettem egy új órát. Olyan szépen foszforeszkál a számlapja, hogy egész éjjel azt néztem a sötétben.*

ESKÜVŐ ELŐTT

— Már esküvőnk előtt megvertem az asszonyt, hogy aztán később ne panaszkodjon: megváltoztam.

EGY ANYA

— *Igaz, hogy a fiam rossz társaságba keveredett, de legalább nem olyan magányos, mint én.*

FÉRFISZEMMEL

— Egykorúak vagyunk a feleségemmel, de ahogy múlnak az évek, egyre idősebb lesz nálam.

ÜZLETTÁRSAK

— *A hasznot megfelezzük és mind a két részt én teszem el.*

SZEMTELENSÉG

— Egy betörő nemcsak, hogy kirabolta a lakásomat, de a házőrző kutyámat is beidomította, hogyha hazajövök, harapjon meg.

BOLDOGSÁG

— *Ön nős ember?*

— *Nem. Van egy barátnőm. Hetente kétszer nem jön el. Ilyenkor határtalanul boldog vagyok.*

ÖSZTÖNÖS ZSENI

— Nem tudok gépelni. Találomra leütöttem az írógépen néhány betűt. Remekmű lett belőle.

ELFOGLALT EMBER

— *Nyolcvanéves vagyok, de még nem volt időm félni az öregségtől.*

ILYEN IS VAN

— Fizetésnapon mindenki az én vendégem a kocsmában, csak nekem ne kelljen inni.

ZENERAJONGÓ

— *Miért nem adnak az Operaházban legalább a szünetben rockzenét?*

TÚLÓRA

— Mindennap bent maradok túlórázni az üzemben, hogy rendes borravalót tudjak adni az eszpresszóban.

GONOSZ EMBER

— *Ha valakinek nem ártottam az életemben, az csak a véletlen műve.*

MAI IDŐK

Az éhes, szomjas vándor betért az országúti fogadóba és megvásárolta azt.

Galambos Szilveszter

Emlékszik még?

MILLPENGŐTŐL A BILLPENGŐIG

Egyik este hazatértünk
néhány kiló pénzhullával
s keltünk másnap gazdagabban
jópárezer bús nullával.

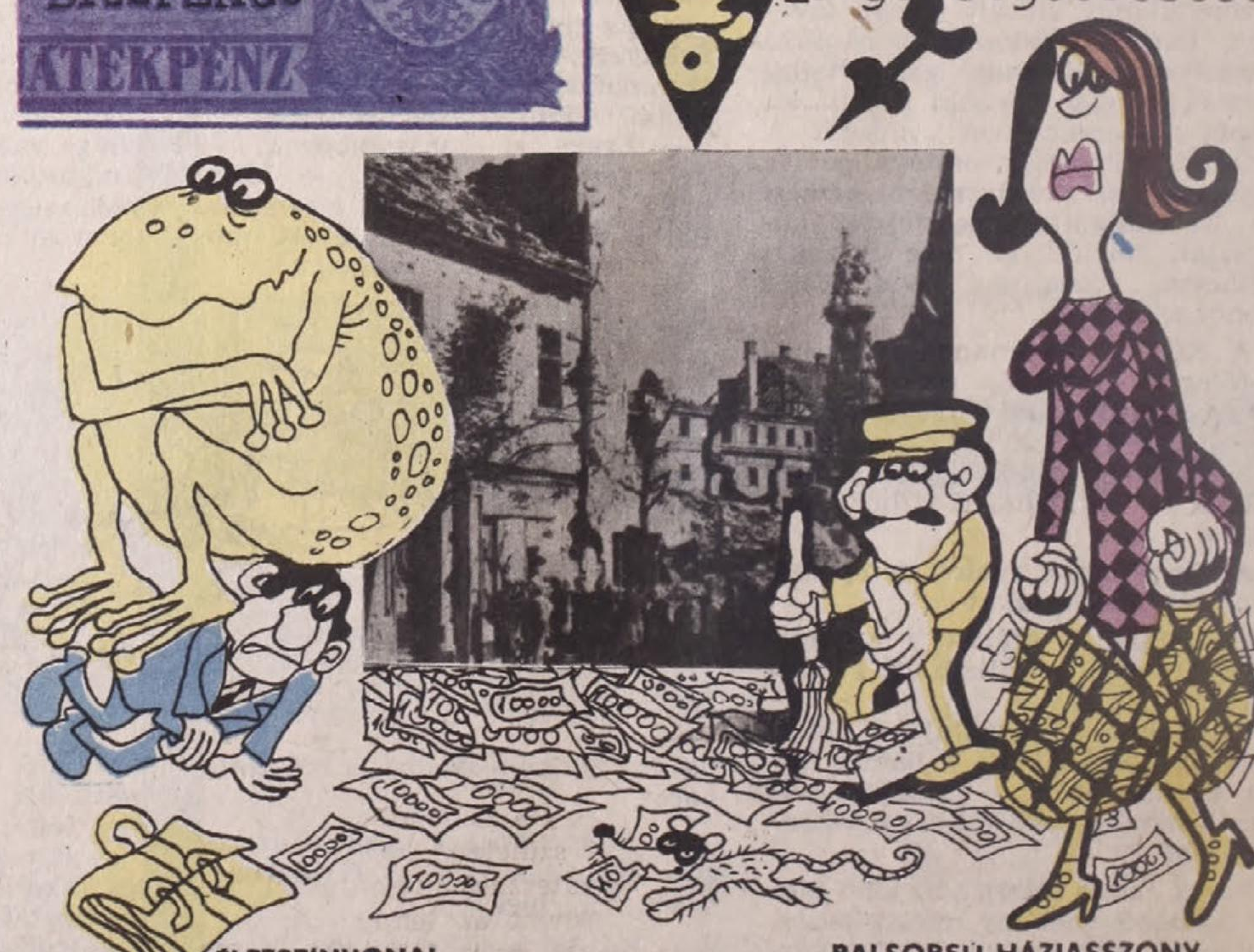

MOTTÓ

Hidd el, fura dolog a pénz
és azt hinni számos ok van,
hogy bár kínos, mikor kevés,
de nagyobb baj, hogyha sok van!

PÉNZZEL SZEMETELNI TILOS!

Jó a hasznot besöpörni,
akkor is, ha apró-cseprő,
de nagy baj van, ha a lóvét
sepri már az utcaseprő.

ÉLETSZÍNVONAL

Negyvenötben, negyvenhatban
fizetésünk volt egy véka
s gazdaságunk fölött guggolt
a legendás bányabéka.

BALSORSÚ HÁZIASSZONY

Egy cekkernyi romlott stexet
a piacra vitt futtában,
de az érte kapott kaját
elhozhatta a buxában.

Fülöp György rajzai

ELVARÁZSOLT REKLÁMFILM

Csak néztem, mint a moziban, de úgy, mintha a hetedik sorban ülnék, éppen egy oszlop mögött! Reggel négy óra volt, odakint a folyosón nem a kakas kukorékolt, hanem Csámcsogi Abaújné született Spacc Kisztihand Delikátesz. Az idős lakótárs egy csöpp fáradságot sem sajnált, hogy másokat kellő időben, akár a kora hajnali órákban is informáljon.

— Mit szól az Elvarázsolt kastélyhoz? — kérdezte. — Bujtor István már forgatja, egy csomó vállalat reklámja szerepel benne.

— Ez nem játék! — mondtam az alkalomhoz illő komolysággal. — Súlyos milliókról van szó, sokkal többről, mint hogy azt itt mi ketten, hajnali négy órakor megtudnánk beszélni.

Csámcsogi néni úgy nézett rám, mint aki addig kerülgette a forró kását, amíg az ki nem hűlt.

— Játékfilm lesz! — vetette fel harciasan a fejét. — Csak lesz benne néhány reklám. Az amerikaiak sehol sincsenek hozzánk képest — tette hozzá, jogos nemzeti büszkeséggel. — Tudja, menynyit ad hozzá például a Skála?

— Nem tudom — ismertem be.

— Na látja! — szögezte le Csámcsogi néni, akinek nagy gyakorlata volt már ilyen tőmondatok kiejtésében. — Én sem. De biztos lehet, hogy a filmben lesz egy főhős, akinek már a neve sem áll jól és feltehetőleg kísértetiesen hasonlítani fog a Skála-kópéra.

Elhűlt bennem a vér, megállt az ütő, úgy éreztem magam, mint amikor Arany János egyik versében *ajtó mellől fehér galamb, ősz bárd emelkedik*. Határozottan kellemetlen érzés volt, de már nem lehetett visszatáncolni.

— Ez bizonyára nem befolyásolja a forgatókönyvet — mondtam békülékenyen. — Sem pedig a művészi szabadságot.

— És akkor miért mondja Hanyatt Hajnalka, a film buta hősnője, aki élőhúst árul a Rákóczi téren, hogy a szívem mindig a vásárlóké? — kérdezte Csámcsogi néni.

Olyan volt mint egy partra vetett tanárnő a nyári szünidő kellős közepén.

— Miért? Mondja?

— Nem tudom — jegyezte meg Csámcsogi Abaújné született Spacc Kisztihand Delikátesz. — De miért ne mondaná? Egy olyan romlott virág, mint Hanyatt Hajnalka? Különbeket is tud az mondani, csak hallaná.

Kezdett derengeni, hanem is az agyamban, de a lépcsőházban szerfölött. Csámcsogi néni egyik lábáról a másikra állt.

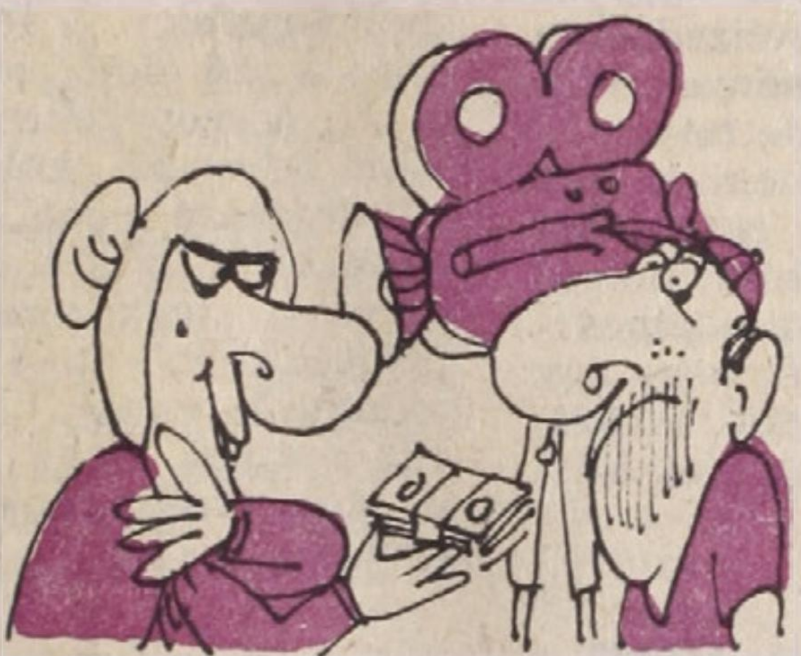
— Dehiszen ebben semmi rossz nincs! — mondtam. — A filmesek pénzt kapnak és a művészi szabadság sem szenved csorbát.

— Igen? — emelte fel fenyegetően a mutatóujját Csámcsogi néni. — Akkor maga szerint hol lesz az Elvarázsolt kastély?

— Talán a Vidám Parkban — feleltem. — Valamikor ott volt!

Akkorát legyintett, hogy egy ötödik emeleti lakó megfordult álmában.

— Az egyik Skála áruházban — mondta. — Nem mondom meg, melyikben, mert az reklámnak

számítana, márpedig az ilyen távolabb áll tőlem, mint Makó Jeruzsálemtől.

— Hagyjuk a politikát! — intettem türelemre Csámcsogi nénit. — Ki vele, mit akar?

Belökött az előszobába, magunkra zárta az ajtót.

— Nézze csak! — suttogta. — Eszembe jutott valami!

— Ne fogja vissza magát — bátorítottam. — Csak mondja, ami a szívét nyomja.

— Van egy kis megtakarított pénzem, a nyugdíjamból — búgta a fülembe Csámcsogi néni. — Meglehetős összeg, gondolhatja. Felajánlanám hátha valamelyik filmes kapna rajta!

— És mit kér ezért cserébe a Csámcsogi néni?

Elpirult, de ez a félhomályban meg sem kottyant.

— Nem sokat — mondta. — Csak annyit, hogy a főszereplőt Sámsoni Zabaújné született Zacc Lisztharmat Terirátesznek hívják és a drámai csúcspont az lenne, amikor egy hajnali órán felmegy a magasföldszintről az első emeletre beszélgetni.

Föld S. Péter

MORATÓRIUM

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

A profi futballista kislánya hajasbabát akar.

— Nincs pénzünk rá — magyarázza a mamája.

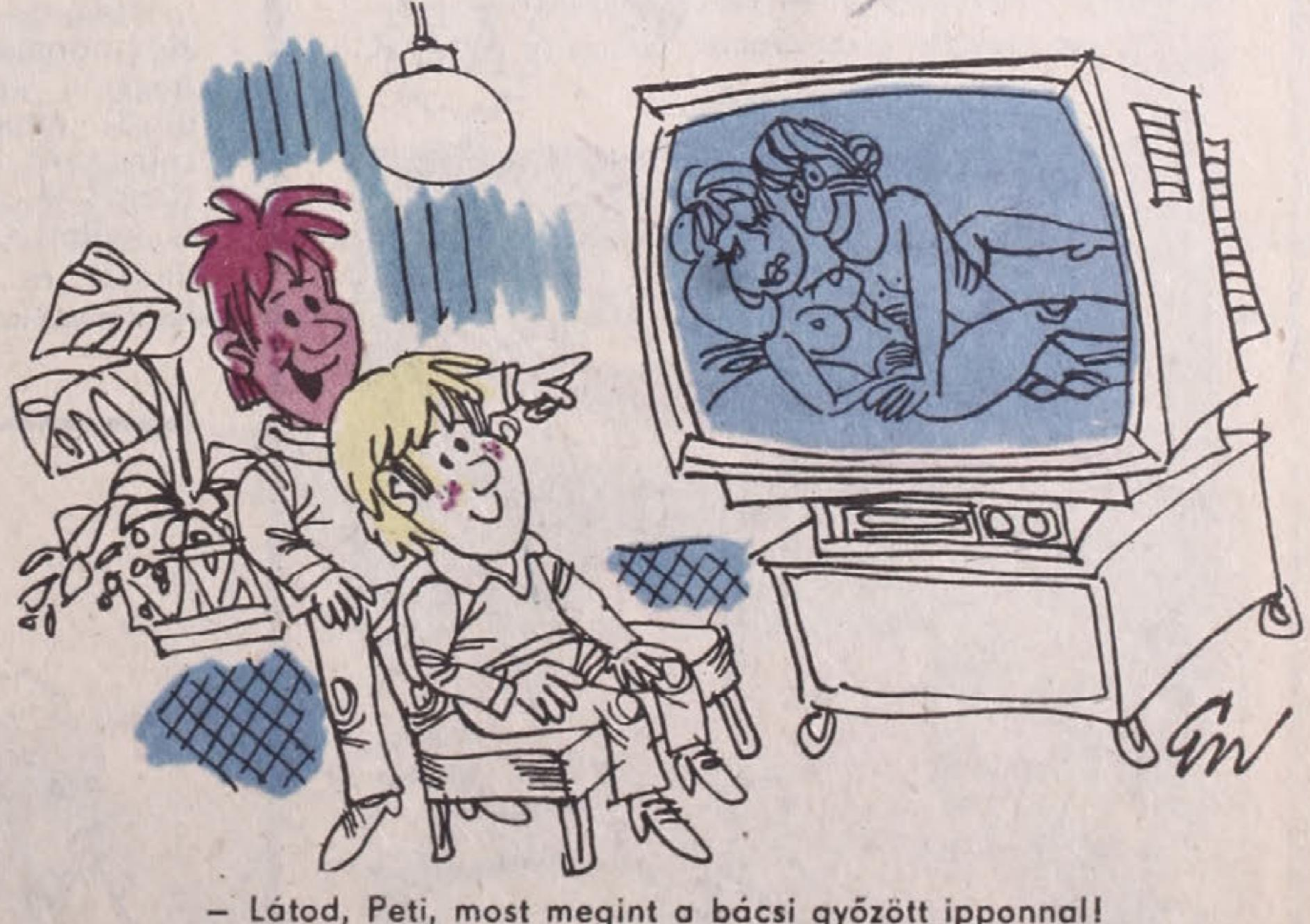
— De mama indítványozta a kislány —, nem adhatnánk el a papát megint egy másik csapatnak?

Idős ember halad el egy ház előtt, melynek kapujában egy fiúcska ül, cigarettával a szájában.

— Alig bújtál ki a tojásból, de már szívod az apád cigarettáját! — mordul rá az öreg.

— Téved, ez a húgom cigarettája.

VIDEOKAZETTA

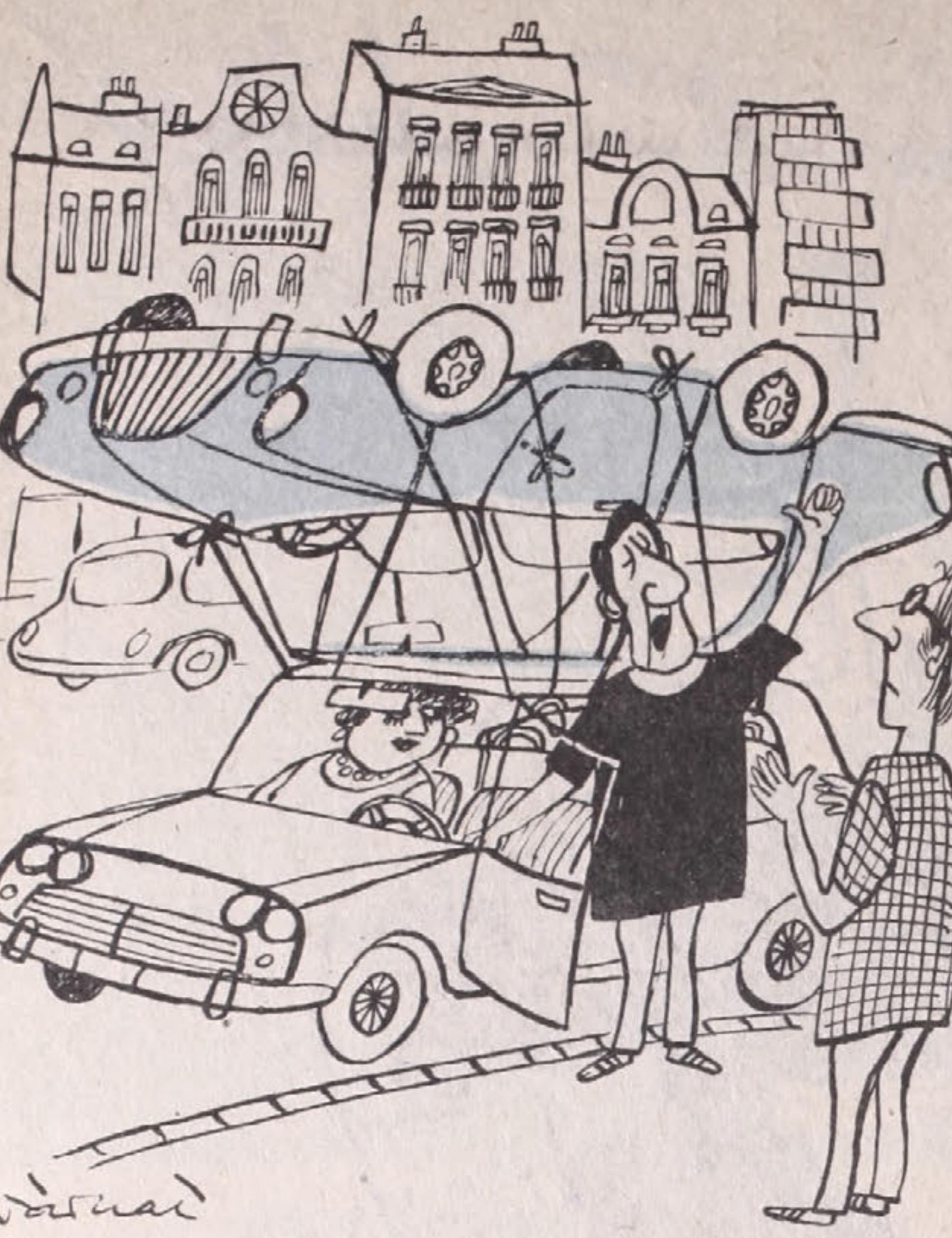

– Látod, Peti, most megint a bácsi győzött ipponnal!

A Külügyminisztérium közleménye:

VÁRKONYI PÉTER IDEIGLENESEN HAZÁNKBAN ÁLLOMÁSOZIK

NYÁRI TÚRA

– Ez a tartalék kocsim. Nincs türelmem kivárni, amíg a szervizben kijavítják a hibát...

A júliusi (7. szám) Ludas Magazin keresztrejtvényének helyes megfejtése:

Aranyszabály az, hogy nincsenek aranyszabályok.

A kétszáz forintos jutalmakat nyerték:

Dürr Jánosné, Váralja, Béke u. 26. 7354

Stuiber László, Bp. Budafoki út 24. 1111

Drescher Ferenc, Győr, Kodály Z. u. 8. 9023

A nyereményeket postán küldjük el.

BAKI BAKI HÁTÁN

A húszas évek Magyarországa, mai magyar tévéfilm-sorozat egyik epizódjában. Az egyik szereplő nagy vígan a „Havi kétszáz pengő fix-szel az ember könnyen viccel" kezdetű slágert danássza. Látnoknak kell tartanunk, tekintve, hogy ez a sláger majd csak tíz év múltán születik meg.

Azt már említeni is alig merem, hogy legalábbis meglepő, ha egy teljesen váratlanul betoppanó vacsoravendéget már eleve odakészített teríték vár a prelátus úr balján. Ez még hatvan esztendő ködös távlatából sem annyira korabeli szokásnak rémlik, mint inkább a mai rendezői melléfogásnak.

*

A harmincas évek elejének Magyarországa, az említett tévéfilm-sorozat folytatásában. Ezúttal a *Bizsu* című film slágerét halljuk: *„I can't give you anything but love, Baby"*. Kell-e mondanom, hogy ez a sláger is jó évtizeddel a filmbéli cselekmények időpontja után született?

Azt már említeni is alig merem, hogy az epizód két szereplője rendelés nélkül kapja meg italát a pincértől. Még kevésbé, hogy egy *időzített* pokolgép felrobban attól, hogy elhajítják...

*

Újabb folytatás. Ebben a velszi herceget óhajtják eltenni Budapesten láb alól Hitlerék és magyar különítményes szövetségeseik, mivel — úgymond — a Birodalomnak előnyösebb volna, ha nem a nácikat rossz szemmel néző Edward herceg, hanem a velük rokonszenvező György herceg kerülne — VI. György néven — Nagy-Britannia trónjára.

Különös alaphelyzet. Köztudomású ugyanis, hogy a két hercegi fivér közül éppen Edward kacsingatott a németek „Új Rend"-je felé (főleg ezért is kellett a trónról lemondania), és VI. György volt határozottan ellene.

A történelem eseményeiért a filmsorozat alkotói nem vállalnak felelősséget, amint azt az epizódok bevezetőjében rendszeresen közlik. Úgy látszik azonban, hogy ez is tévedés. Mintha inkább a történelmi események nem vállalnák a felelősséget a filmsorozat alkotóiért.

Ja, azt már említeni is alig merem, hogy nálunk az autók a velszi herceg látogatásakor még ugyanúgy baloldalt közlekedtek, mint a herceg hazájában, kormányuk pedig éppúgy jobboldalt volt, mint Magyarországé. Nem így a filmen.

*

„A Szovjetunió *Legfelsőbb Tanácsa*" — olvasom rendszeresen a Népszabadságban. „A Szovjetunió *Legfelső* Tanácsa" — olvasom épp ily rendszeresen a Magyar Nemzetben.

Nos, az utóbbi változat a helyes. A magyar nyelvben a -só, -ső végződésű melléknevek felsőfokát csak a szó eleji „leg" fejezi ki; a szóvégeken egyébként kötelező kettős „b" alkalmazása e melléknevek esetében súlyos hiba. Utóvégre „legközépsőbb"-et, „legutolsóbb"-at stb. sem mondunk-írunk, hisz tudván tudjuk, hogy hibának az sem volna éppen *legutolsó*.

*

„*Talán alkalmasint* látni fogjuk" — hallom egy sportközvetítés során.

Mármost *talán*, vagy pedig *valószínűleg?* Az „alkalmasint" ugyanis ezt jelenti, nem pedig „alkalomadtán"-t ahogy a riporter alkalmasint — és nem pusztán alkalmilag — hiszi.

*

Egy hetilap-cikkből: „...ilyen *bonyolultsági* fokon a szerkezetek működtetése iszonyúan *bonyolult* feladat..."

Való igaz: ami bonyolult, az bonyolult. Mint például némelyeknek a stiláris sokrétűséghez való eljutás.

*

Költő (!) prózai szövegében olvasom: „a maga helyzetét igyekszik úgy figyelembe venni, hogy az a lehető legkevésbé *folyásolja be* a vizsgálat eredményét".

Szerzőnk — mi tagadás — a fönti mondatot meglehetősen ügyetlenül — hm — *vitelezte ki*...

*

„A keleti, úgynevezett szefárd zsidók" templomáról olvasok cikket egy hetilapban.

Kissé csodálkozom a „keleti" jelzőn. *Sefarad* ugyanis Spanyolország héber neve volt, szefárdoknak pedig a spanyolországi és portugáliai zsidókat nevezték a középkortól kezdve. A szefárdok tehát csak akkor keletiek, ha — mondjuk — New Yorkhoz viszonyítjuk elhelyezkedésüket.

Igaz: az — eredetileg németországi — askenázi zsidókon ma már többnyire nyugat- és dél-európai zsidókat értenek, de akárhogy forgatom a térképet, Spanyolország és Portugália sehogy sem akar nekem keletebbre kerülni az egykori német hercegségek területénél.

*

Egy mai magyar (?) költeményből idézem: mégpedig *nem* szövegkörnyezetéből kiragadva, az alábbi két sort:

amit ma fellazitanom,
talán idővel összenyom.

Talán? Nem tudom ugyan, mire gondolt a tisztelt poéta úr, de ha esetleg a magyar nyelv szabályaira, akkor nem *talán*, hanem *biztosan*.

*

Végül az utóbbi hetek legszebb tévés-bakija, külön sorban, kommentár nélkül:

„*Operatór: Török Vidör.*"

Timár György

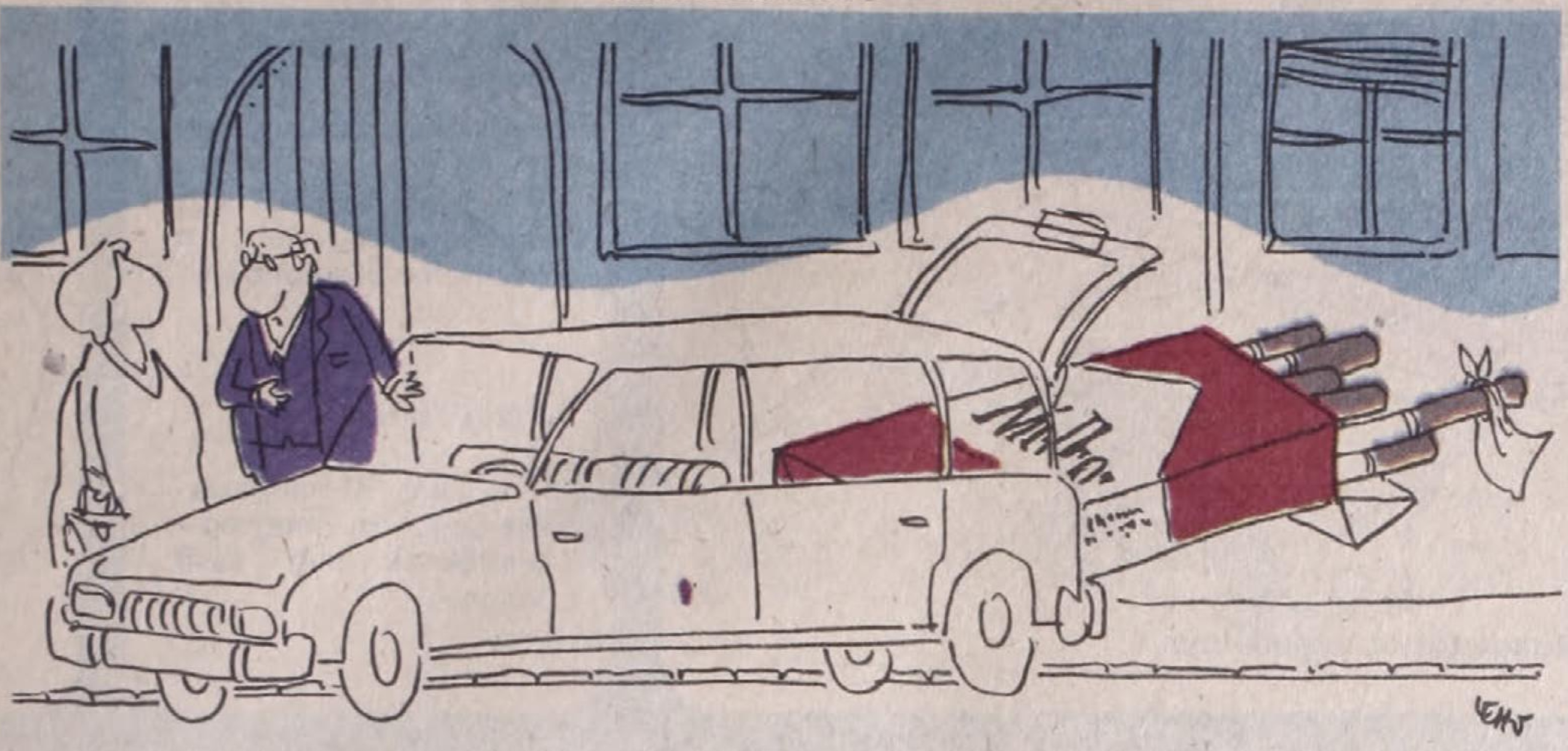
SÉTÁLTATÁS

A Margitszigeti Színpadon vendégszerepelt Törőcsik Mari, David Griffith, Rózsa György

HÚSZFORINTOS KÉRDÉSÜNK: MELYIK A KAKUKKTOJÁS?

AJÁNDÉK AUTÓ

– Majd egy kicsit meghúzzuk magunkat, de egy ilyen kocsihoz mégsem szívhatunk Románcot!

nem fogyaszt a kocsim

Örömmel közlöm mindenkivel, hogy hatéves Ladám egy ideje úgy megy, hogy ehhez egy csepp benzinre sincs szüksége. Nem, nem csoda történt, csupán megfogadtam a reklámokban látott energia-takarékossági tanácsokat.

Valamikor ez a Lada tíz liter benzint falt be átlagban, mígnem a betűreklámból megtudtam, hogy kakaóvaj-adalékos benzinnel tízszázalékos üzemanyag-fogyasztás érhető el, Ezentúl mindig ilyen benzint kértem, s fogyasztásom máris kilenc liter lett.

Később azt tudatták velem, hogy ha kíméletesebben nyomom a gázpedált, akkor újabb tíz százalékot spórolhatok. Nos, e tanácsot én olyan tökélyre fejlesztettem, hogy nem én nyomtam a gázpedált, hanem az engem, s ez már húszszázalékos csökkenést eredményezett. Igaz, a gázpedál állandó nyomása miatt a fogsorom hirtelen emigrált, viszont a fogyasztás leesett hét egész két tized literre.

Egy újabb jótanács hatására az ékszíjamat kicseréltem egy megtermett kobrakígyóra, mely ugyan néha belemart az akkumulátorba, de ez határozottan jót tett a fogyasztásnak: száz kilométerre már elég volt öt liter benzin.

Nem sokáig kellett ilyen sokat költenem benzinre, mert egy habcsókból és polipropilén vegyületből készített olajszűrő segítségével újabb húszszázalékos csökkenést értem el autómnál, aztán kalocsai népviseletbe öltözött gyújtógyertyákat alkalmaztam, ez megint húsz százalékot jelentett. Mit mondjak, a bezinkútnál pukkadoztak körülöttem az irigységtől a Daihatsu-, Mazda- és Hondatulajdonosok.

Egy szép tavaszi napon szilvalekváros hengerfejtömítést helyeztem el autómban, amelynek ezután már két liter benzin is elegendő volt száz kilométerre. Én azonban nem voltam elégedett, s egy kisiparos hirdetése nyomán kicseréltettem sebességváltóm fogaskerekeit balatoni fogasokra. Így egy tankolásnyi benzinnel elugrottam Ulan-Batorba egy kis kumiszra, amit jóleső érzéssel kortyolgattam egészen addig, míg meg nem tudtam, hogy ha kumiszt adagolunk az olajhoz, az újabb tízszázalékos megtakarítást jelent. A kipufogót rozsdamentes szalmiákcukorral vonattam be, s így már két sörösüvegnyi benzinnel megoldottam mátészalkai rokonaim meglátogatását. Újabb hirdetés — s máris rohantam a boltba egy igazi Gáspár-féle bajusz- és vezérműláncpödrőért, ez ugyanis félliteres megtakarítást garantált.

Ladám fogyasztása jelenleg nulla liter, de ezzel még nem elégszem meg. Bizonyos vagyok abban, hogy feltűnnek még újabb takarékos alkatrészek, amelyeket majd beszerelek, aztán odaállok a kúthoz és tartom a markomat, a kutasok pedig fizetnek, mint a katonatiszt, vagy inkább mint egy diszkóklub kidobóembere (állítólag ez utóbbiak vagyoni helyzete jobb). És megnyugtatom őket, hogy én egy fillér jattra nem tartok igényt, úgy tűnik, elég jól megélek majd az én szupertakarékos kis Ladámból is.

Vezda János

BÚCSÚ SZEGŐ GIZITŐL

Fájó szívvel búcsúzunk Szegő Gizitől, aki Gis néven jegyezte rajzait és 1945 óta volt lapunk munkatársa. 1945-ben karikatúráiban megalapította a legifijabbak szabad szagszervezetét. Idézünk egy visszaemlékezéséből: „E szagszervezet tagjai pendelyes, bilin ülő, cumizó gyerekek voltak, akik ifjú koruk ellenére, aktívan részt vettek a politikai életben. Munkájukról, üléseikről rajzokban számoltam be a kedves olvasóknak... A legbüszkébb akkor voltam, amikor egy május elsején a gyerekek, az óvodások a Legifijabbak Szabad Szagszervezete feliratú táblák alatt vonultak fel."

Nyolcvanhárom évéből negyven évet a Ludas Matyinál töltött el. 1963-ban nyugdíjba ment, de mi nem tekintettük nyugdíjasnak, mert rendszeresen megjelentek a rajzai, még akkor is, amikor már nagyon beteg volt. Az a szó, hogy „lapzárta" (szakmai kifejezés: az a nap, amikor még le lehet adni rajzokat, írásokat a nyomdának) lehet, hogy többet segített rajta, mint az orvostudomány, mert tudta, érezte, hogy szükség van rá. Várjuk a karikatúráit és várják a rajzait az olvasók.

Az élet véges. Ezzel mi is tisztában vagyunk. De nem szívesen hisszük el.

Ludas Matyi szerkesztősége

VALAHOL ELKEZDŐDÖTT

– Igenis, a mai korszerű vezetés megköveteli a kockázatvállalást.

LUDAS FÓRUM

PRESSER GÁBOR KÉRDEZI:

ÖNÖK RENDEZNÉNEK-E SZUPERKONCERTET?

Barát József:

– Még nem tudom. Egyelőre tehetségkutatással foglalkozom.

Árkus József:

– Igen. A Magyar Televízió javára, hogy legközelebb legyen pénze a szuperkoncert közvetítésére.

Galambos Szilveszter:

– Most készülök egy magyarnóta-estre a Wembley Stadionban.

Földi Iván:

– Mire itt megszerveznénk, a megsegítendőknek már késő lenne.

Balázs-Piri Balázs:

– Olyat, amit a Magyar Televízió is közvetít.

– Olyat, ahol híres politikusok békedalokkal lépnének fel.

Mikes György:

– Szívesen. Deficites nagyvállalataink megsegítésére.

Münz András:

– Rendeznék. Csak még nem döntöttem: én segítsek-e meg valakit, vagy valaki más engem.

Föld S. Péter:

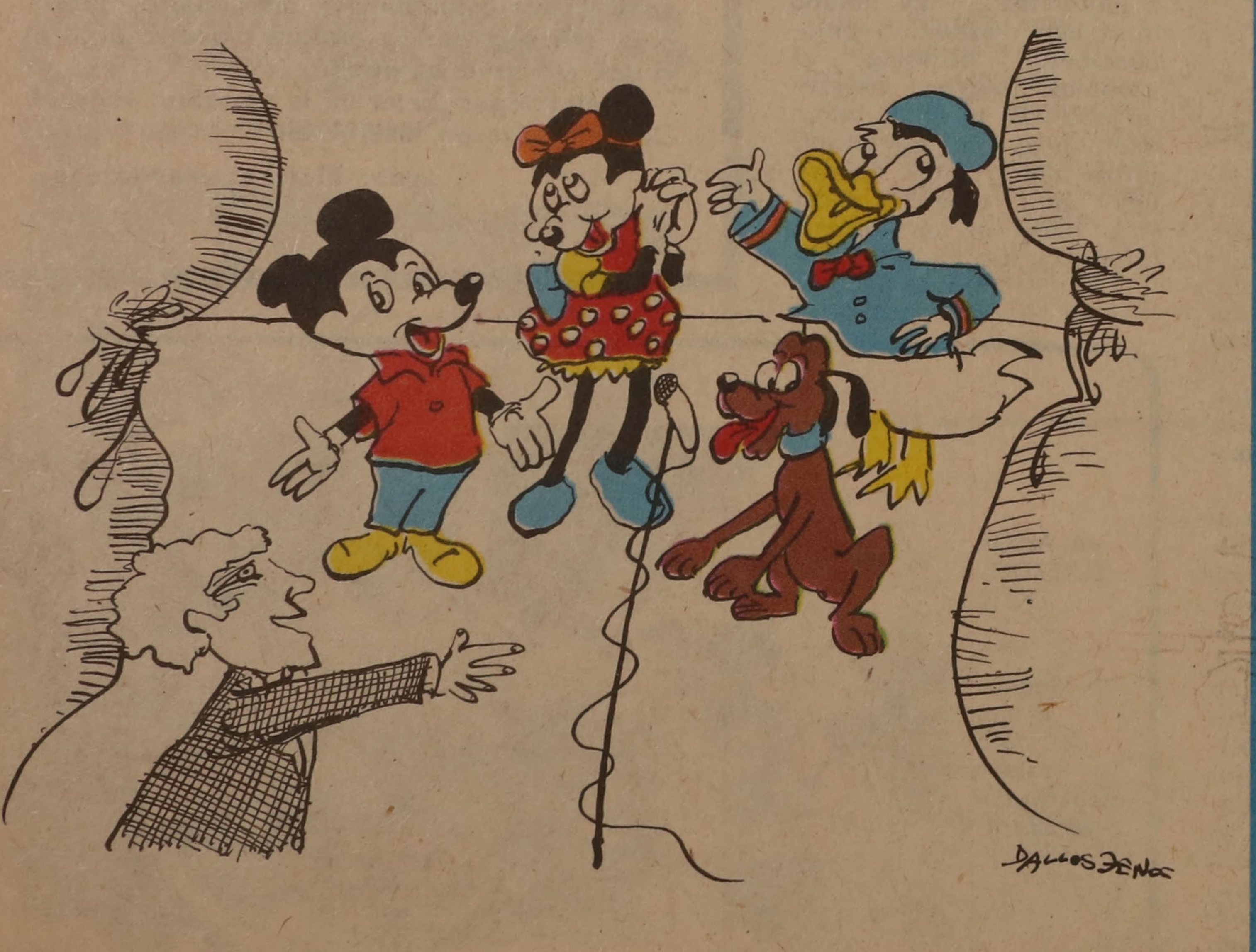
– Igen. Az új Nemzeti Színházban – a régi felépítésére!

Szűr-Szabó József:

– Ezzel a közvetítőlánccal.

Dallos Jenő:

– Igen. Szupersztárokkal.

Fülöp György:

– A szomszéddal naponta rendezünk. Ő bömbölteti a zenét, én verem hozzá a dobot.

Radványi Barna:

– Némelyik határállomáson 10–11 órás koncerteket rendeznék az átkelésre várakozók szórakoztatására.

Lehoczki István:

– Zalatnay Sarolta 21 órán keresztül felolvassa a könyvét, ebből 4 órai válogatást a Magyar Televízió is közvetít.

TOVÁBBÁ...

Konkoly Elemér, mezőberényi olvasónk azt kérdi, hogy *mi a véleményünk a horrorfilmekről?*

A horrorfilmek bemutatását és rendszeres megtekintését egészségügyi szempontból is végtelenül fontosnak ítéljük. Hasznos lenne, ha adott esetben SZTK-receptre is írnának fel horrorfilmeket. Tudniillik olyan nyugalmas és izgalommentes korban élünk, hogy a horrorfilmek nélkül a végzetes tunyaságban kellene testpednünk. Bár természetesen a horrorfilm is nézőpont kérdése. Legutóbb például egy olyan négyévesforma kisfiucska üldögélt mellettünk az Uránia nézőterén s a rettenetes fehér cápa kujonkodásait látva a vászon felé bökött a mutatóujjával:

— Odanézz, mama. Halacska!

Kohlmayer Lászlóné, szombathelyi olvasónk vibrálóan izgalmas kérdést szögez nekünk: *„Önök hol vezetnék még be a felülsemmi módszert?"*

Természetesen a gazdasági életben. Mondjuk: emelkedjék az idén még 0,05 százalékkal a krómnikkel nézgevonasz ára. De aztán ezen felül semmi!

Kelemen Éva, kunhegyesi levelezőnk kérdése maga a forró aktualitás: *„Önök hogyan vennék el a borhamisítók kedvét a további pancsolástól?"*

Azzal, hogy százszázalékos tisztaságra köteleznénk őket. Kimondanánk, hogy a hűtőjükbe csakis tiszta dörgicsei rizlinget, a poharukba csakis tiszta fagyállót tölthetnek. Ezzel szemben áll persze a megrögzött antialkoholisták véleménye, amely szerint még mindig egészségesebb a bort pancsolni, mint meginni.

Új Kálmánné (Miskolc, Sánc u.) kérdése: *„Divatba jöttek a zenés játékok. „Önök kiről írnának rockoperát?"*

Minthogy az első magyar rockopera sikere irányt szabott, további programunk teljesen kézenfekvő. Új rockaperáink a következő sorrendben követnék egymást: Sámuel, az Aba — Endre, az Első — Béla, az Első — Péter, az Olasz — ...lenne aztán még László, a Szent — Béla, a Vak és így tovább, míg végül Endre, a Harmadik zárná operáink sorát. Ily módon legalább mindig táblás (Árpád-)házakra számíthatnánk. De az is lehetséges, hogy merőben új utakra térnénk és Lohengrinről, Faustról, Aidáról, Parsifalról, Tannhäuserről írnánk merőben eredeti daljátékokat, műveink sorát pedig egy egészen meglepő alkotás tetőzné be, Kisasszony, a Pillangó címmel. Lehetséges, hogy mindez inkább opera lenne, mint rock, de hát az ördög fog annyit melózni!

Pogány Tivadar Pál (Győr, Cinka Panna u.) egészen új húrokat penget kérdéseivel: *„Van-e valami összefüggés az alacsony fizetés és a magas vérnyomás között? Ha igen, melyiken kellene segíteni?"*

Ez a kérdés mélyebb elemzést érdemel és ehhez elsősorban azt kell tisztáznunk, hogy mi a magas és mi az alacsony? A problémakör alaposabb megértését segíti egy amerikai vicc, amelyre nemrégiben tettünk szert.

A kis sztori hőse hibernáltatja magát és csak húsz év múlva ébred fel. Örömmel hallja, hogy a tudomány óriásit haladt, már Szent Pétert is fel lehet hívni telefonon, s a jóságos atya kapásból teljesíti minden jelentkezőnek egy kérését. Az illető lázas ujjakkal tárcsáz és máris rebegi:

— Én mindig szerettem volna milliomos lenni. Atyám, egymillió dollárt kérek.

— Gyerekem — hangzik a válasz —, ez nekem pipafüst, máris van egymillió dollárod.

Az illető a boldogságtól dadogva kezdi köszönni, de akkor beleszól a kagylóba a központos kisasszony:

— Három perc. Ha tovább akar beszélni, dobjon be még ötmillió dollárt!

(peterdi)

Csak úgy firkálgatok

CEMENT

Olvastam egyszer egy érdekes statisztikát, milyen foglalkozások körében leggyakoribb a szívinfarktus? Első helyen álltak a televíziószereplők, második helyen a sebészorvosok, harmadik helyen a tolvajok. Ez utóbbin külön eltöprengtem. Az ember nem is hinné. Mert azt mindig tudtam, hogy a tévé felgyulladó reflektorai előtt a szív összeszorul, a torok kiszárad, az izgalomtól percenként százhúsz az érverés. A sebészorvosnak is ott és most kell minden idegével figyelnie, nem tévedhet, ha mellévág, halálos szerencsétlenség. A sebész állandó stresszben dolgozik. Na de hát a tolvaj? Persze, persze, les, figyel összpontosít, kivárja a pillanatot, egy nyitott ablak, egy közeli zseb — és esetleg a következő pillanatban vasmarok kapja el a csuklóját... Igen, igen ki gondolná, hogy nem fenékig tejfel tolvajnak lenni?

És mit láttam ma délelőtt? A budapesti, hetedik kerületi Huszár utcában? A Hági sörözőből kijött egy kólásüvegekkel és sörösládákkal megrakott teherautó. Megállt, szép kényelmesen az utca közepén, elzárta a forgalmat. Mögötte autók tülköltek. A kocsikísérő nyugodtan leszállt, és egy nagy zsák cementet emelt be a vezetőfülke mellé.

Nem akartam hinni a szememnek. Világos nappal, száz ember szeme láttára emelték el a zsák cementet az ott folyó építkezésről. Az építkezéstől egyébként az egész környéken infernális állapotok uralkodnak, még februárban felállványozta a házakat a fővárosi 2. sz. építőipari vállalat (a munka befejezésének határideje május 1. volt, de azt hiszem, még unokáink is látni fogják), — és azt hiszem, csak az nem visz el az építkezésről egyet-mást, aki szégyelli.

Egy pillanatig haboztam, hogy beleavatkozom az ügybe. De mivégre? Megpofozzanak? A szemembe röhögjenek? Egy zsák cement még nem bűntény, legfeljebb enyhe szabálysértés. Börtönt biztosan nem kapnak érte.

És hála istennek, infarktust sem.

ELNÉZÉST KÉREK

Van Csillaghegyen, a Vörös Hadsereg útja elején, egy kis maszek zöldségüzlet. Hajnaltól késő estig dolgozó családé, a környék szereti őket.

És mi történt egyik reggel? Hajnali háromkor megérkeztek autójukkal a piacról, ki akarták rakni az árut, és feljárójuk előtt egy szép, nagy, szürke Opel Kadett parkolt. Emiatt a ládákat, csomagokat jóval odébbról, a vállukon, a hátukon kellett becipelni.

Az autó szélvédője mögött, kellő humorral, egy nyomtatott tábla ékeskedett:

„ELNÉZÉST KÉREK, ha rossz helyen parkolok. Ha Önnek ez problémát okoz, keressen meg az alábbi telefonszámon..."

A kocsi tulajdonosa úgy látszik, gyakorta parkol nem éppen megfelelő helyen, különben nem díszelegne ott a gyönyörűen nyomott betűkkel készített tábla. A kocsi egyébként nem parkolt tilos helyen, nem követett el semmiféle kihágást, — csak akkor, amikor elég hely van az utcában, nem illik egy zöldségesbódé bejáratát elzárni.

Eszembe jut egy régi történet a jogi vizsgáról. A professzor megkérdi a diákot: Ha ön bemegy egy kávéházba, leül az asztalhoz, ott találja az egy pengő borravalót, amit ön előtt hagyott ott a vendég és fogyasztás után ezt a pengőt úgy teszi a tálcára, mintha ön adta volna a borravalót. Mi ez?

— Csalás — mondja a diák.

— Nem.

— Lopás.

— Az sem — mosolyog a professzor. — Disznóság.

EDÉNYZET

A nagy hőségben váratlanul nagyon megfájdult a fejem. Ejha — gondoltam —, megint leesett a vérnyomásom.

Mindez a Kossuth Lajos utcában történt: a gyógyítás kézenfekvő, bemegyek az Astoria halljába és megiszom egy csésze kávét.

Vasárnap délután volt, kérésemre a pincér széles mosollyal mondta:

Tessék valami mást. Kávénk ma nincs.

Ugyan. Mi történt?

— Elromlott a kávéfőzőnk.

— És a másik gép?

— Az nincs.

— Akkor kérek egy török kávét.

— Ez első osztályú üzem. Itt mi olyat nem adunk.

A fejem már nagyon fájt és nagyon dühös voltam.

— De üzletvezetőjük van?

— Van.

— Akkor azt kérek.

Az üzletvezető megismételte, hogy a pincér minden szava arany. Elromlott a kávéfőzőgép, hol találnak vasárnap szerelőt? Arra a szerény kérésemre, hogy főzzenek nekem török kávét, ő is nemet intett. Sajnos, nincs hozzá edényzetük.

— Mijük nincs? — hűltem el. — Uram, a török kávéhoz elég egy zománcos bögre vagy alumínium bögre, ami akad.

— Nincs — mondta zordul. — Az edényzetet csak rendeltetés szerint lehet használni.

— Az nem tartozik a rendeltetésszerűséghez, hogy egy első osztályú kávéházban legyen kávé?

Rájöttem, hogy kár a vitatkozásért. Ha egy patinás szálloda, étterem, kávéház így fütyül a jóhírnevére és a vendég kiszolgálására.

— No jó — mondtam. — Átmegyek a szemközti presszóba, megiszom ott.

Mindent a vendégért! — ragyogott fel az üzletvezető. — Önnek én máris áthozatok egy kávét. A személyzetünknek ugyanis egész nap onnan hozunk.

Szóval befogadtak kebelbelinek. Ha még egy kicsit törleszkedem, talán borravalót is kaptam volna.

GYEREK A MOZIBAN

Igazán nem gyereknek való filmet nézek a moziban.

A képen óriási veszekedés.

— Te ilyen-olyan, te utolsó, huszonkét gyereked van balkézről!

Mire mögöttem, egy hétéves forma kislány döbbenten megszólalt:

— Ennyi gyereke mind balkezes?

Fehér Klára

ÁSÓ, KAPA, NAGYHARANG

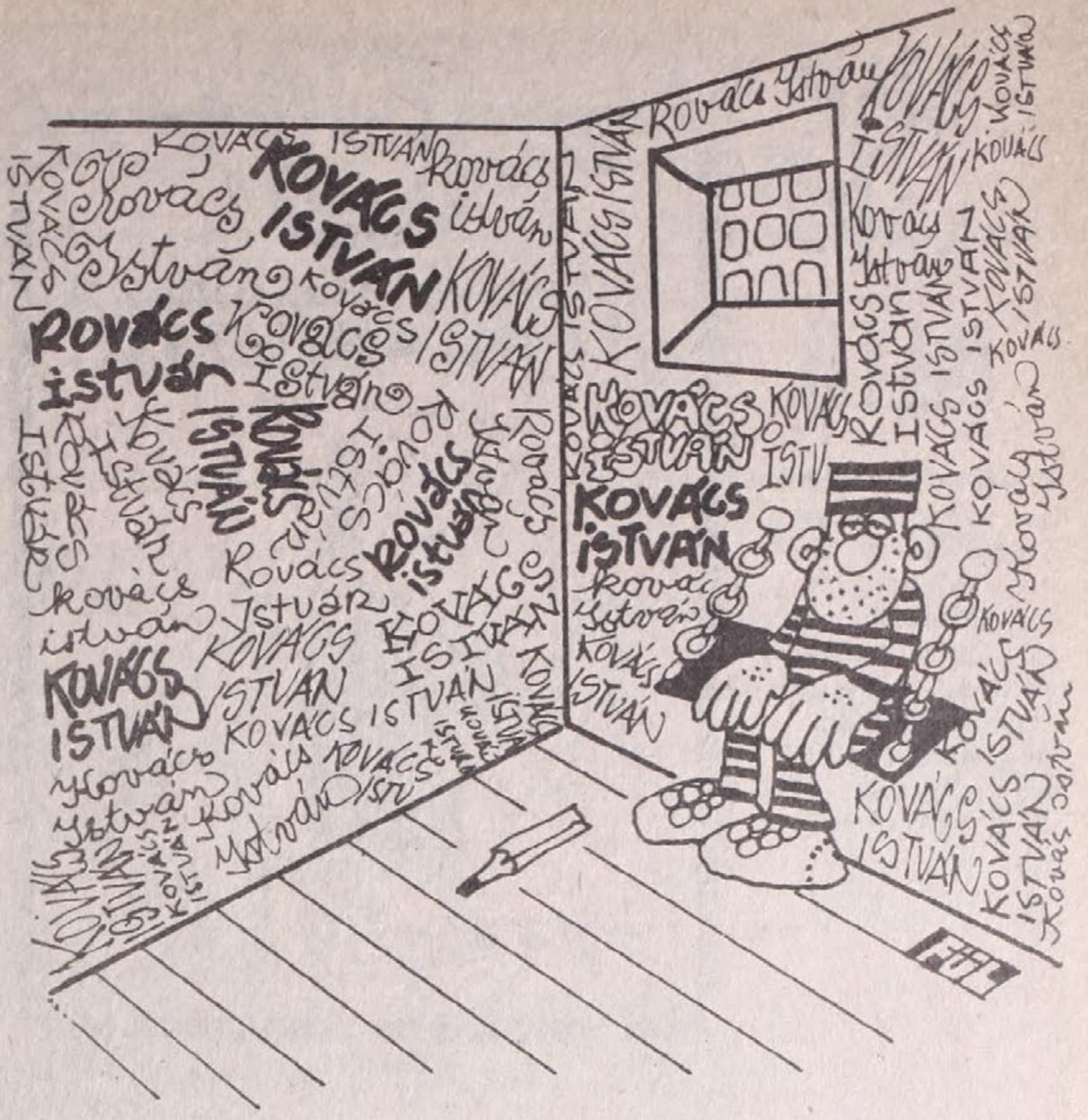

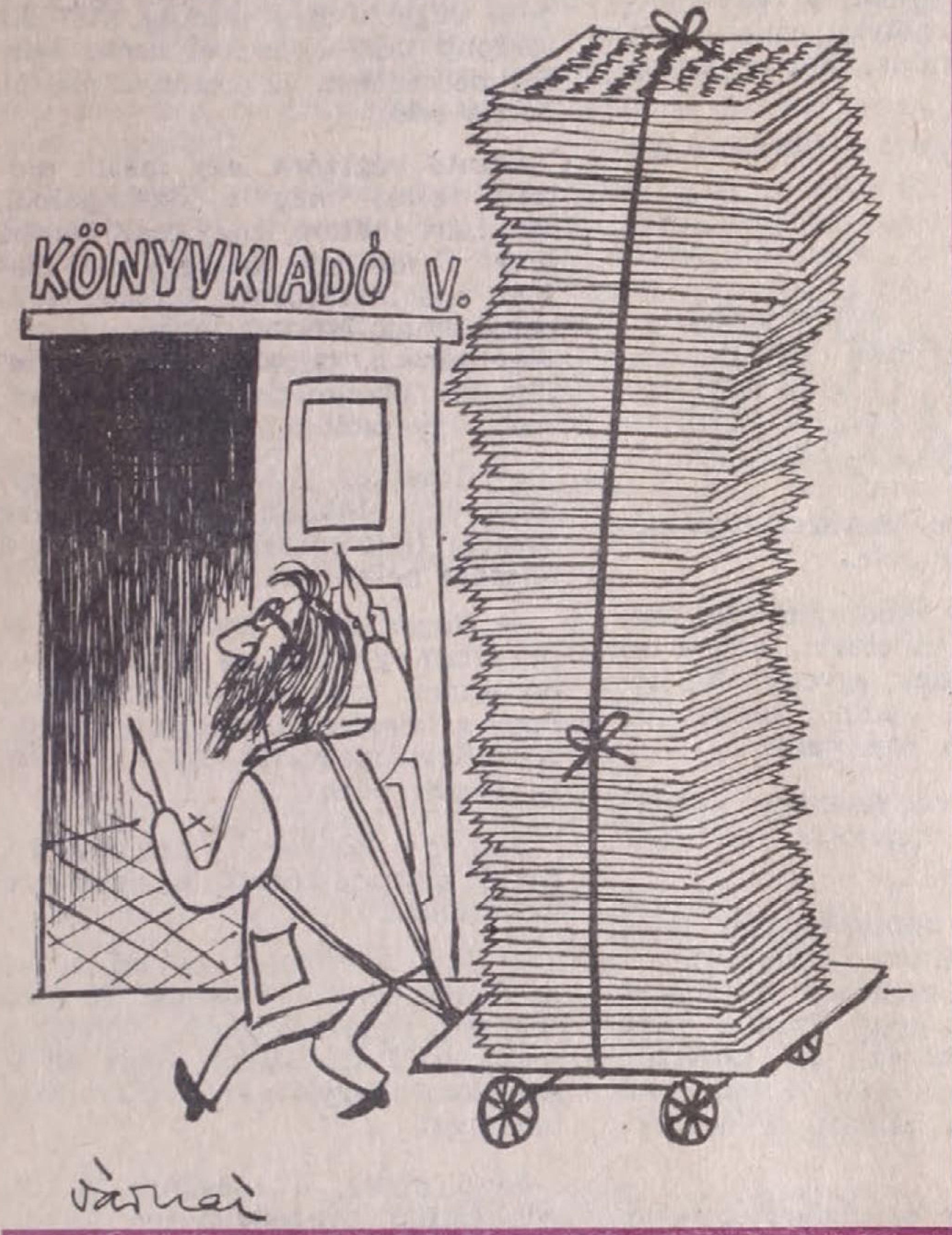
NATURISTÁK

– Nézegess itthon, ha akarsz, fiam, de én ebben a melegben nem megyek Délegyházára.

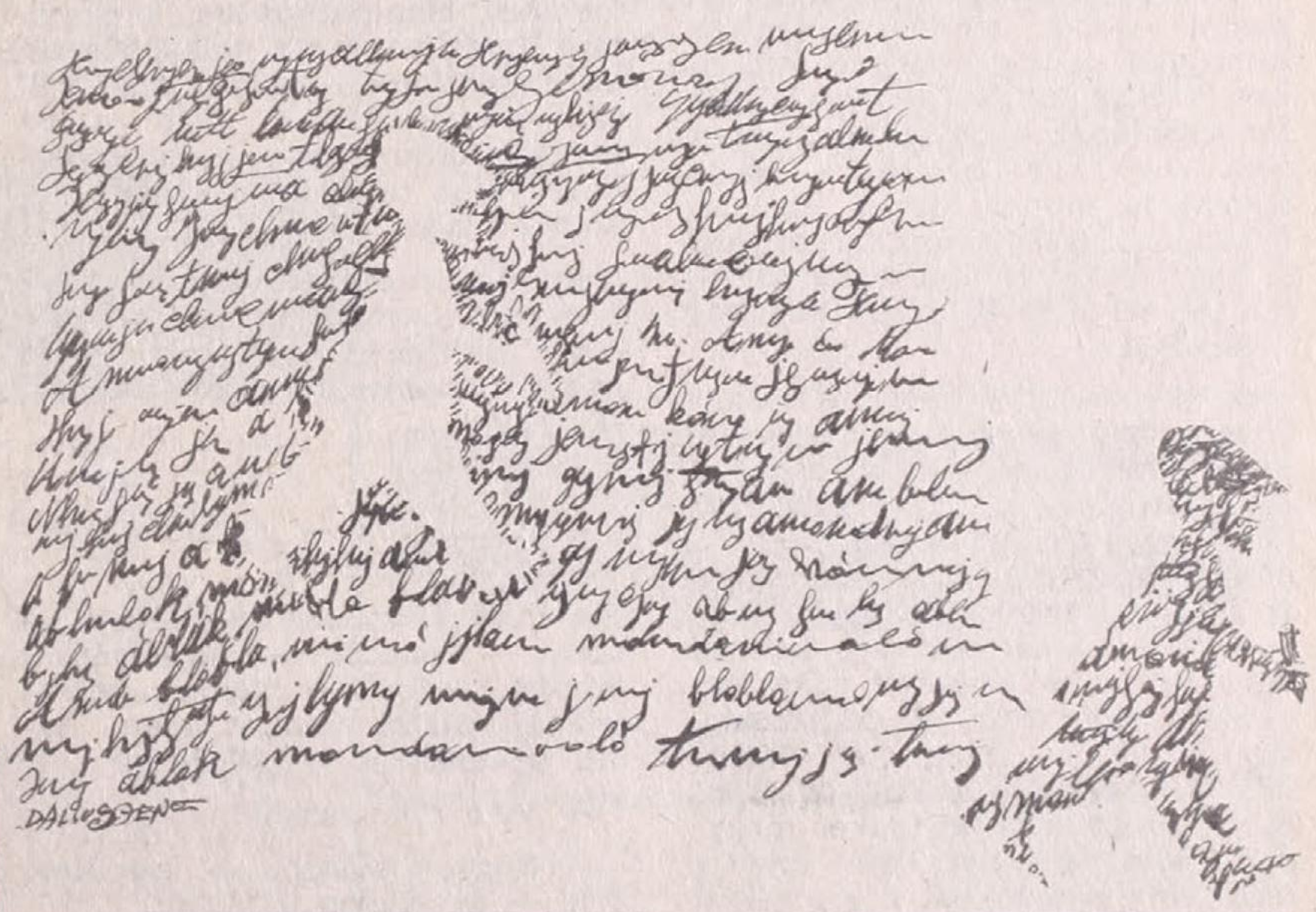

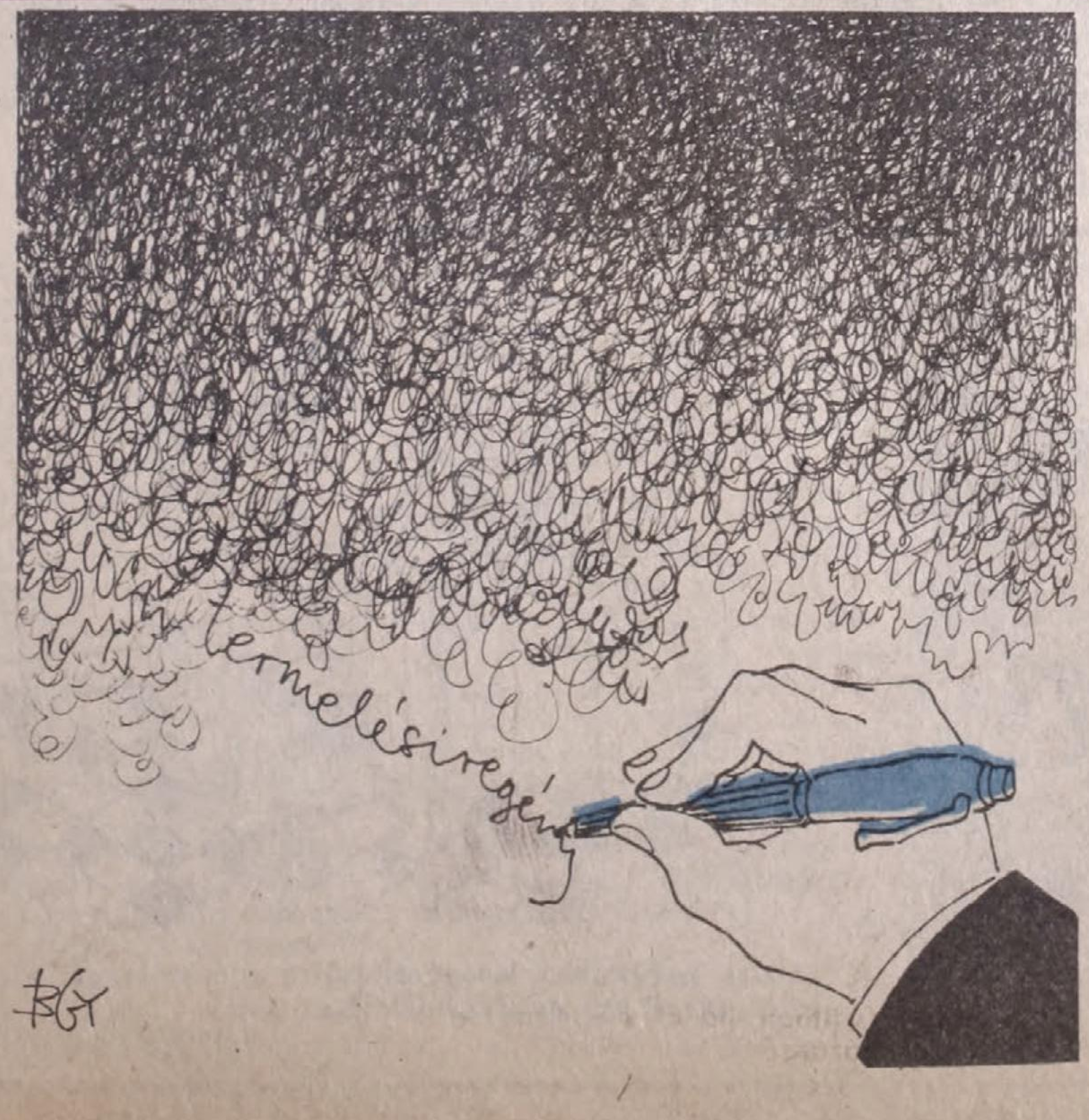

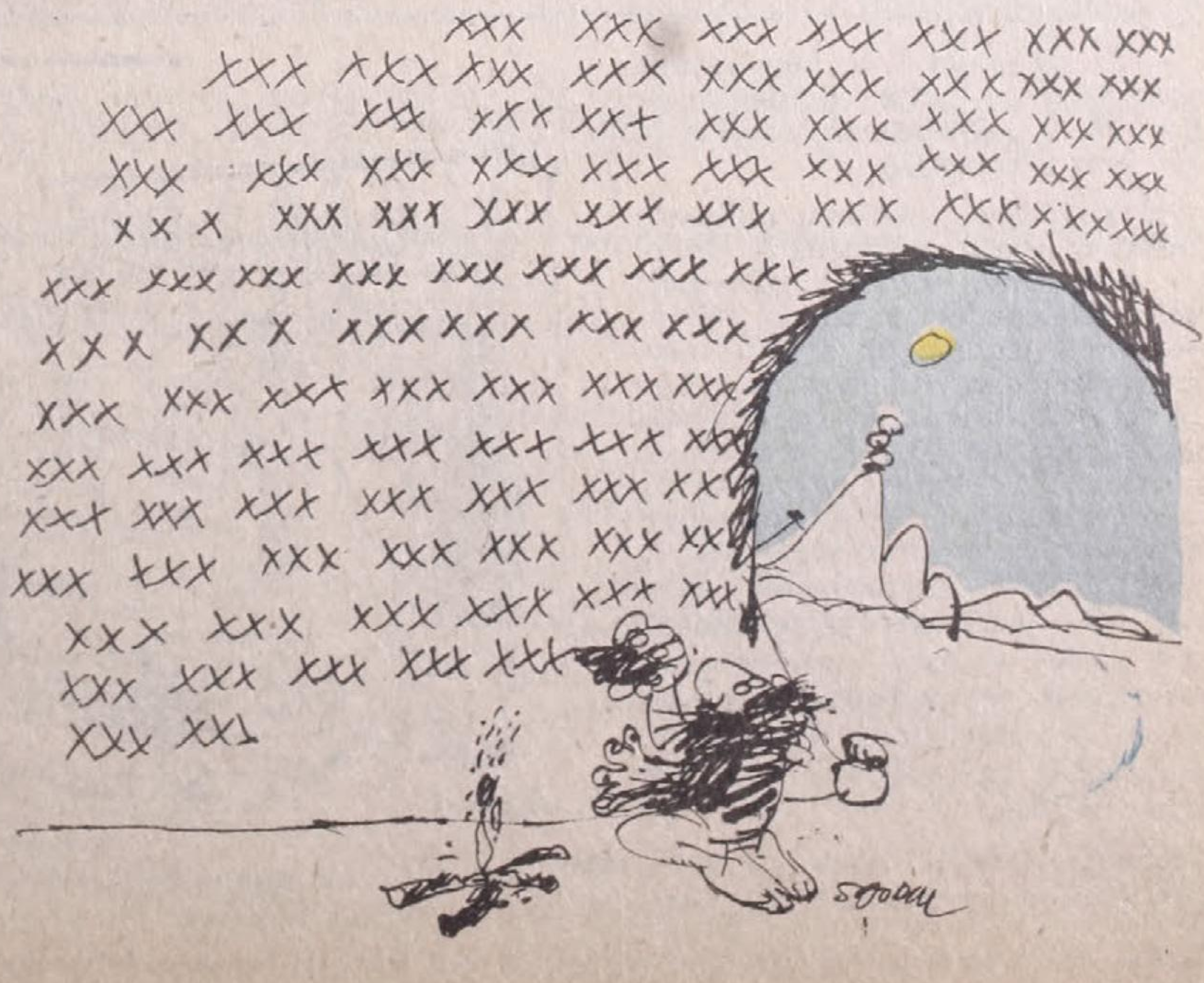

GRAFOMÁNIA

LEHOCZKI
FÜLÖP
VÁRNAI
DALLOS
BRENNER
SAJDIK

MÁR KAPHATÓ

a könyvesboltokban és a hírlapárusoknál a Ludas Matyi kiskönyvtárának első kötete. Az Interpress Kiadó gondozásában megjelent kötetből nyújtunk át itt egy kis ízelítőt.

SOMOGYI PÁL:

ELEFÁNTTEMETŐ

A legutóbbi afrikai utazásom alkalmával történt, ha jól emlékszem, egy szombati napon. Hűséges útikalauzom, a fekete bőrű Ognud O Gdu társaságában kisétáltam a dzsungel szélére, hogy egy szép Kivi-Kivi madarat próbáljak kalitkába fogni magamnak, mert nagyon szeretem a Kivi-Kivi madár énekét, amikor feljön az esthajnali csillag, amit itt különben a Nagy Szelíd Démon Fényes Inggombjának neveznek, mert csak egy van belőle, a párja ugyanis a monda szerint elgurult a Tongo-hegység alá akkor, amikor a Nagy Szelíd Démon összeveszett feleségével, az Éjszakai Sötétség Leányával.

De nem akarok messzire kalandozni történetemtől. A dzsungel szélén baktattunk, kezünkben egyegy kalitkával, midőn a sűrű fák közül egy elefánt lépett ki, alig néhány lépésre előttünk, s megállt. A hatalmas testű állat csupa ránc volt és csupa szomorúság; én még ennyire ráncos elefántot soha életemben nem láttam, de hű társam, úgy látszik, jól ismerte az elefántot, mert félelem nélkül odament hozzá és egy szem konyakos megygyet adott neki, melyet mindig tartottunk magunknál a moszkítók ellen. Hű társam, O Gdu, ezután így szólt hozzám:

— Ez az elefánt a rezervátum legöregebb elefántja, mindenki ismeri őt, s legkevesebb kétszázötven évesnek tartják.

Az elefántnak eközben csaknem leesett a feje a fáradtságtól. Minden érdeklődés nélkül körülnézett, majd letelepedett a magas fűben. Magam is lepihentem erre az elefánt közelében, hű társamat pedig előreküldtem egy kalitkával, hogy próbáljon Kivi-Kivi fészekre bukkanni. Az igazat megvallva az volt a szándékom, hogy kettesben maradhassak az öreg elefánttal, s megpróbáljak elbeszélgetni vele, mert jól ismertem az elefántok természetét, tudtam, hogy nehezen barátkoznak, s ha kettesben szívesen el is beszélgetnek erről-arról, társaságban egy szót sem lehet kihúzni belőlük.

Kivártam tehát, hogy hű szolgám eltűnjön a dzsungel fái közt, s akkor udvariasan az elefánthoz mentem, bemutatkoztam, s mondtam, hogy ne vegye tolakodásnak, de nagyon mély hatást gyakorolt rám a személye, s olyan ostoba kérdés fordult meg a fejemben, hogy vajon mi lehet a hosszú elefántélet titka?

Az elefánt szavaimra rám emelte fáradt szemét, tűnődni látszott, hogy feleljen-e egyáltalán, majd nagy örömömre megszólalt és azt kérdezte:

— Ön nős?

— Az vagyok — mondtam meglepődve a kérdéstől.

— Akkor esetleg megértheti a titkot — mondta az aggastyán, s mintha megcsillant volna a tekintetéből valami szeretet felém. Aztán így szólt és azt kérdezte:

— Volt már fáradt?

— Nagyon sokszor — mondtam neki — és nagyon is fáradt.

— De — mondta a vén elefánt — volt-e már olyan fáradt, mint egy százötven éves elefánt?

— Nem tudom — mondtam erre bátortalanul —, nem tudom, hogy milyen fáradt a százötven éves elefánt.

— Az olyan fáradt — mondta az elefánt —, hogy az elefánt akkor elindul az elefánttemető felé. Tudja, hogy mi az az elefánttemető?

— Tudom — mondtam neki. — Az elefánttemető messze bent van a dzsungel mélyén, és amikor az elefánt közeledni érzi a halálát, — így tudom, ha jól tudom —, akkor elindul egészen egyedül a dzsungelben az elefánttemető felé, s ott végleg lepihen.

— Jól tudja — mondta az elefánt —, így van. Nos hát én is elindultam, valamikor százötven éves koromban az elefánttemetőbe, ahogy ez már nálunk ősi szokás, vagy ösztön, aminek maguk mondják. Elindultam tehát, de alig mentem tíz percet a vadonban, hallom, hogy csörtet valaki utánam. Megfordulok, hát a feleségem.

— Hová mégy?! — kérdezte élesen, és a fülével legyezett, ami nála az idegesség jele.

— Jambó — mondtam neki szelíden —, oda indultam, ahová az elefántok mennek, egyedül. Ne kövessél tovább, Jambó, tudod jól, hogy százötven éves vagyok...

— És a kedves felesége? — szakítottam félbe izgatottan. — Ugye ő nem hitte el?!

Így volt — bólintott nagy fejével az agg elefánt. — Jelzem, azt is meg kell mondani a dolgok megértéséhez, hogy bizony elég nagy korkülönbség van köztünk, száz év. Jambó tehát semmit sem tudhatott még ezekről a dolgokról.

— Még hogy az elefánttemetőbe mégy — mondta gúnyosan Jambó. — Jó kis ötlet, mondhatom! De vedd tudomásul, hogy nem fogsz mindenféle oszloplábú nők után mászkálni, megyek veled!

— Mit is tehettem volna — folytatta történetét az elefánt —, visszafordultam vele. Éjszaka aztán megint megpróbáltam. Midőn békésen aludt, óvatosan felálltam mellőle, ormányommal szelíden megsimogattam őt, így búcsúztam, vigyázva, hogy fel ne keltsem valahogy. De alig mentem ötszáz métert, már hallottam, amint töri az ágakat utánam.

— Fáradt vagyok, Jambó — mondtam neki szomorúan, amikor beért. — Tudod jól, hogy százötven év van a hátamon...

A feleségem szeméből azonban éktelen harci tűz villogott. Homokot szívott fel, s azt szórta felém:

— Még sajnáltatod magad, te gyalázatos! — fújt —, de én sem estem az agyaramra! Ha még egyszer megpróbálsz megszökni a szemem elől, én az egész csordát feltrombitálom, azt megkaphatod!

A vén elefántmatuzsálem fáradtan nézett rám:

— Megérti most már, hogy miért nem vagyok még mindig ott? Az asszony nem enged el azóta sem, egy percre sem az ormánya mellől. Nézze csak!

Szinte végszóra, egy másik elefánt jelent meg a dzsungelből, mindjárt tudtam, hogy csak Jambó lehet. Ő sem volt már egy mai elefánt, de határozott járású, erős példánynak látszott, aggódva méregettem a talpait, amint közel jött, s bizalmatlanul végigmért, majd így szólt a férjéhez:

— Rosszkor jöttem talán? Merthogy úgy elhallgattatok egyszerre ezzel a fiatalemberrel. Az úr is a felesége nélkül szeret járni?

— Nagyságos asszonyom — mondtam gyorsan és zavartan —, én éppen csak azért vagyok itt, hogy a feleségemet meglepjem egy Kivi-Kivi madárral, itt a kalitka is, tessék nézni...

Jambó tekintete megenyhült, majd elgondolkozott, s egyszerre azt mondta:

— Jenő — mondta az elefántnak az ő felesége —, érdekes! Te még sohasem fogtál nekem Kivi-Kivi madarat! Pedig tudod, hogy én is szeretem! Fogjál nekem Kivi-Kivi madarat!

Jenő pedig, a szegény, fáradt, vén elefánt, engedelmesen felkelt erre a fűből, s elindult az elefánttemető helyett egy magas fára, felfelé, ágról ágra, hogy Kivi-Kivi madarat fogjon az ő száz évvel fiatalabb feleségének.

– Ő az, aki megpróbálta kibékíteni őket...

– Föltétlen levegőváltozásra van szüksége. Menjen át egy másik aluljáróba...

Várnai György rajzai

AZ OLVASÓ OLDALA

ITT A PIAC, HOL A PIAC

A mai ember annyi mindenben szenved hiányt. Csöndhiány, pénzhiány, lakáshiány, a megértés hiánya — no de ilyenkor, nyáron vitaminhiány? Ez ama helyzetek egyike, amire azt szokták mondani a maglódiak: ilyen is csak minálunk fordulhat elő...

Sajnos, magam is azon falulakók közé tartozom, akiknek nem áll módjában megtermelni az asztalra kívánkozó zöldséget—gyümölcsöt. Maglód polgáraként pár hónappal ezelőtt nagyon megörültem annak, hogy végre megépült a helybéli piactér. Nem túl nagy, épp egy községbe való, kevés betonasztallal, sok butikkal, sebaj, a lényeg az, hogy nem kell többé a pesti piacokra beutaznom, és az itt helyben termelt zöldséget, gyümölcsöt frissiben megvásárolhatom a kofáktól, pardon: magántermelőktől.

Legnagyobb csodálkozásomra azonban csak a butikok árulnak. Mint „piackutatásom" során megtudtam, az ok: nincs kivilágítva a placc. Mintha bizony bárkinek is eszébe jutna éjnek évadján árulni, venni krumplit, karalábét... Hiába: a szabál az szabál: a piac közterület, s addig nem működhet, amíg nincs megvilágítva. Hadd lássa bárki emberfia világosan, ez itt nem feketepiac.

Mint öntudatos állampolgár vakon hiszem — bár olykor elmémmel föl nem érem — az ilyen előírások szükségességét, célszerűségét. Mindazonáltal nagyon remélem, hogy a helyi tanács illetékesei nem halogatják a tél beálltáig a piaci helyzet megoldását!

Pandula Dezső
Maglód

NE CSAK KRITIZÁLJUNK

Rovatunkban sok jogos kritika olvasható. Úgy érzem, a jóról is illik írni. Kotyogó kávéfőzőmnek eltört a műanyag füle. Az üzleteket járva megtudtam, hogy ez jelenleg nem kapható. Írtam a gyártónak, a szarvasi Vas- és Fémipari Szövetkezetnek, s kértem, utánvéttel küldjön részemre ilyen alkatrészt. Pár nap múlva megérkezett a kért fogó, a fölszereléshez szükséges szegecsekkel. Mellékelve néhány sor: „Mellékelten küldöm a kért kávéfőző-fület, szíves használatra. Használja egészséggel!" Hát így is lehet;

Major Gyula
Budapest

Megjegyzésünk: Így is lehet, de vajon így kell-e? Nem volna-e jobb megoldás mondjuk a keresletet fölmérni, a gyártótól rendelni és a boltban árusítani az alkatrészeket? (Lám, már megint kritizálunk...)

TANTUSZÖTLET — NEM JÓ ÖTLET

Tantuszötlet című írásukra az alábbiakban kívánok válaszolni. A Fővárosi Garázsipari Vállalat által végrehajtott parkolási tarifaemelés a május 15. óta eltelt rövid idő alatt is kimutathatóan elérte célját, emelkedett a fővárosban a gépkocsik forgási sebessége, és az érintett helyeken a csúcsforgalmi időszakokban is lehet parkolóhelyet találni. A tarifaemelés mértéke átlagosan nem éri el a 100 százalékot, és kizárólag a Belvárosban, mintegy 300 férőhelyen emelkedett a parkolási díj az ötszörösére — az idegenforgalmi időszakban, május 15. és szeptember 15. között.

Tény, hogy a tarifa változtatásával párhuzamosan szigorítottuk az ellenőrzést, mert a hozott intézkedés csak így érheti el a célját. Ugyanakkor utasítottuk parkolóőreinket, a korábbinál is udvariasabb magatartásra, arra, hogy a parkoló autósokat esetenként pénzváltással is támogassák. A fővárosban működő mintegy 2000 parkolóóra közül összesen 195 olyan berendezés van, mely kizárólag ötforintos érmével működik, s az is csak az év előzőekben említett négy hónapjában. Ennek megfelelően célszerűtlennek tartjuk a cikkben javasolt „tantuszötlet" elfogadását.

Temesi László
A Fővárosi Garázsipari Vállalat igazgatója

TÜCSÖK és BOGÁR

Reméljük, gondosan tárolják őket!
(Velencén fotózta Almádi Ágnes, parádi olvasónk)

Sönherz Zoltán, 1905–1942

Nagyon helyes! Őrizzük csak féltő gonddal, kegyelettel hőseink emlékét!
(A Magyar Nemzetből ollózta Kiss Tamás)

tilapja. 12.00 Déli krónika. Sport. 12.15 Harminc perc alatt tenger. 12.55 Berkes Kálmán a Föld körül. 12.45 Egy korty klarinétozik. 13.20 Az élő népdal. 13.30 Szonda. 14.00 Hírek. Időjárás. 14.05 Műsorismertetés. 14.10 Művészlemezek. 14.48.

Rendkívüli adásnap?
(A Hajdú-Bihari Naplóból merítette Karsai Lászlóné)

GYERMEKJÁTÉK OKOZOTT TÜZET július 17-én Újfehértón a Vörös Csillag-tag 177. szám alatt. Három tonna széna, egy istálló, benne öt juh lett a tűz martaléka. A becsült kár kilencezer forint.

Olcsó széna, filléres istálló, alkalmi juhok!
(A Kelet-Magyarország című lapban lelte Szabó Katalin, nyíregyházi olvasónk)

nem kielégítő, sőt aggasztó helyzet oka az, hogy az Egyesült Államok nem kívánja betartani ezt a megállapodást, nem hajlandó a világűr militarizálását szolgáló hatékony intézkedések kidolgozására és elfogadására!

Azért mégis rémes ez a féktelen leszerelési hajsza, ez a magasfeszültségű békemánia az Egyesült Államokban!
(A Zalai Hírlapban fedezte fel Gorisek Ferenc, búcsúszentlászlói olvasónk)

hogy a Győr—Sopron vasútvonal Győr—Enese vonalszakaszán
1985. augusztus 1-től augusztus 31-ig
hétfő kivételével munkanapokon a vonal villamosítási munkálatai miatt
ÁTSZÁLLÁSOS VÁGÁNY KERÜL MEGTARTÁSRA.
A fenti napokon Sopronból 6 óra 47 perckor, valamint Győrből 10 óra 57 perckor induló

Óh, hogy az a jó édes anyanyelvünk...
(A Kisalföld hirdetései között lelte dr. Egész Kálmán, soproni olvasónk)

...vágjuk. A hagymát a szalonnával és a reszelt burgonyával együtt jól összekeverjük és tűzálló tálba tesszük. Alá kevés olajat öntünk, és tett, kerek, zárt egésszé vált rabokat teszünk. Előmelegített sütőben 10 percig sütjük.

Reszelt burgonya alá rabokat tenni — ez persze ízlés dolga. Az igazi probléma: hogyan válnak ezek a rabok kerek egésszé?
(A Termelőszövetkezetek Lapjából ollózta Selymes Péterné, hajdúböszörményi olvasónk)

Csak nem?
(A Thököly úton fotózta Mészáros Lajos, budapesti olvasónk)

került, ami a sok-esztendei szaranyú választék után, külön öröm.

De kérem, szabad így szólni anyuról?
(A Magyar Nemzetből ollózta G. T.)

MAGYARORSZÁG erdeiben, mezőin mintegy 120 ehető gombafajta található. Ebből mindössze tizenkétféle okozhat súlyosabb mérgezést. Ismerünk még körülbelül harminc olyan gombát, amely az ember szá-

Okoz, nem okoz — ehető!
(A Kisalföldben találta Esztergomi László, nyúli olvasónk)

MEGVÁGNAK

Önökhöz fordulok, mert ha a Ludas is szól róla, talán megmozdul valami.

Telefon. Tudom, elkoptatott téma, de dühömet mégis kiadom e pár sorral. Ma például — kétséget kizáróan — hat mellékapcsolásom volt. De nem túlzok, havonta körülbelül 20—25!!! És ezt mi, előfizetők fizetjük, fogcsikorgatva. Nem vagyok közgazdász, sem matematikus, mégis, becslésem szerint a Posta évente milliókat szed be, nem teljesített szolgáltatásért. Ez olyan, mintha például a Patyolat a beadott 10 lepedő tisztításáért 12-t számolna. S még folytathatnám.

Kérdésem: mit szólna a Posta, ha az előfizetők a számla befizetésekor egy bizonyos százalékot levonnának a számla díjából — jogosan?

Katona Mihály
Budapest

HOLD

című rejtvényünk megfejtése

— **Csak az ötlött az eszembe, hogy milyen tülekedés lenne ott félhold idején.**

200—200 forintot nyert:

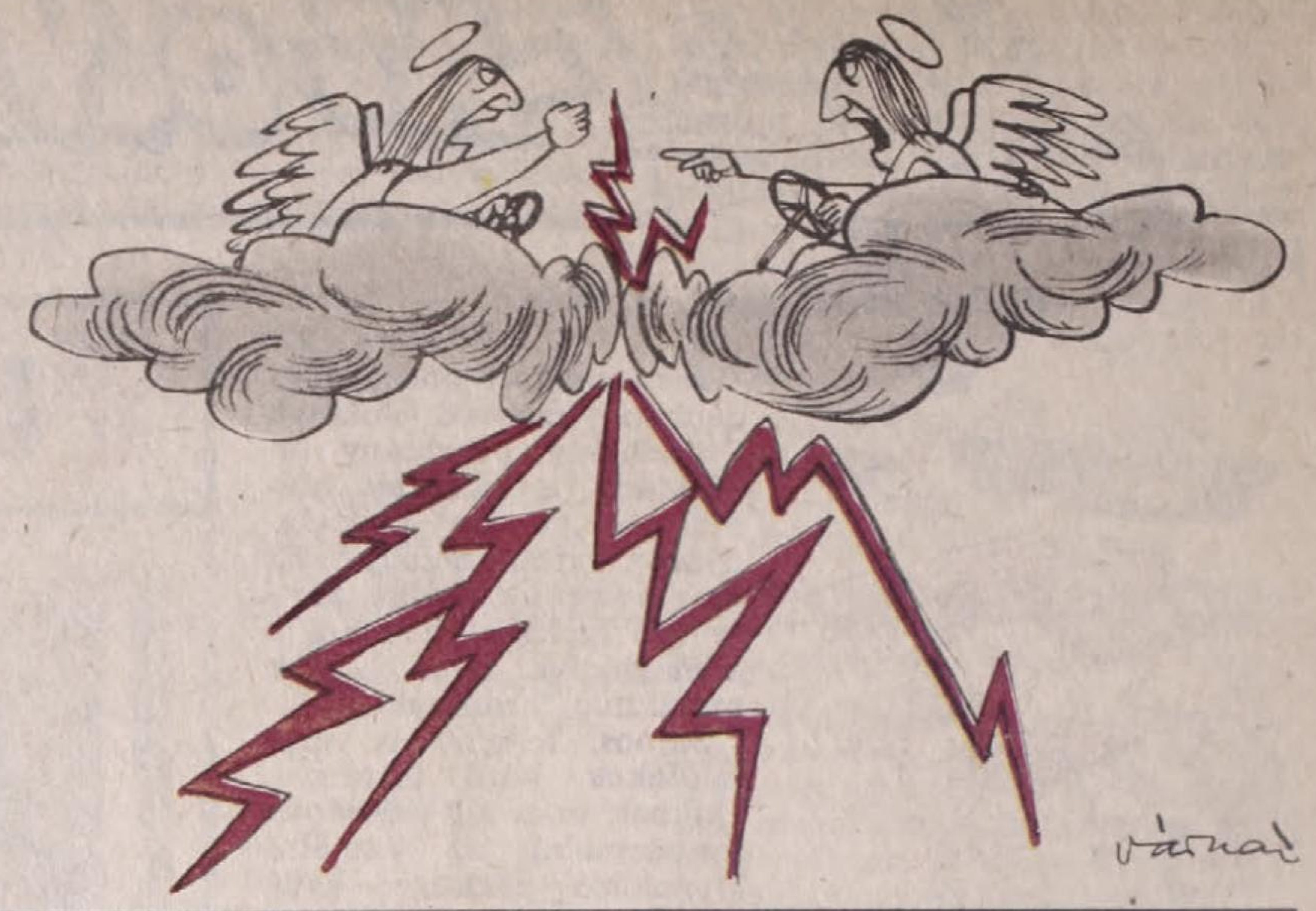
Deák Józsefné, Budapest, Kolozsvár u. 10/b. 1155

Özv. Pásztor Mihályné, Békás, Rákóczi F. u. 20. 8515

Németh Albert, Szendrő, Sallai u. 5. 3752

A nyereményeket postán küldjük el.

NYÁRI ZIVATAR

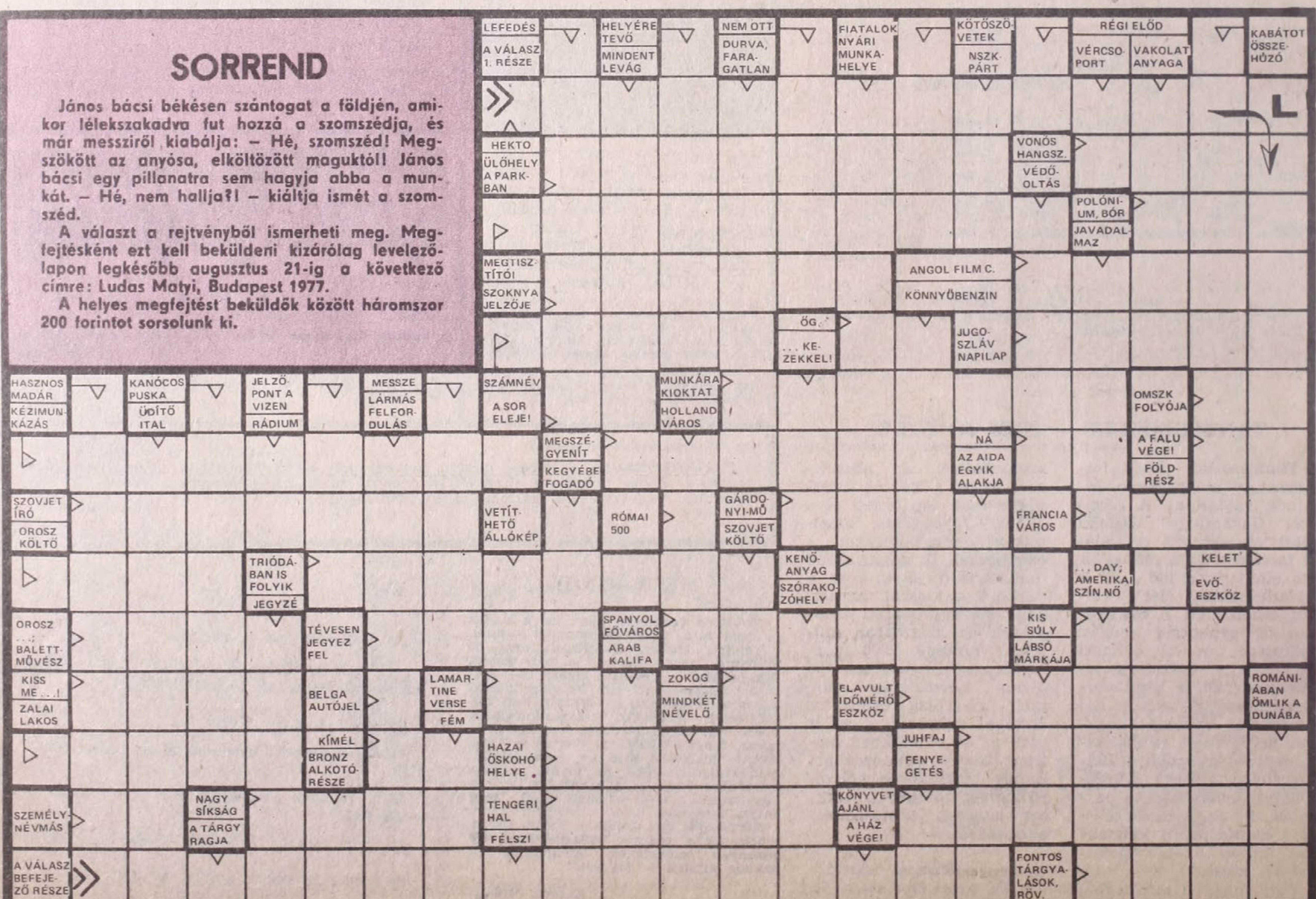
– Inkább kezdj el újra dohányozni!

SORREND

János bácsi békésen szántogat a földjén, amikor lélekszakadva fut hozzá a szomszédja, és már messziről kiabálja: – Hé, szomszéd! Megszökött az anyósa, elköltözött maguktól! János bácsi egy pillanatra sem hagyja abba a munkát. – Hé, nem hallja?! – kiáltja ismét a szomszéd.

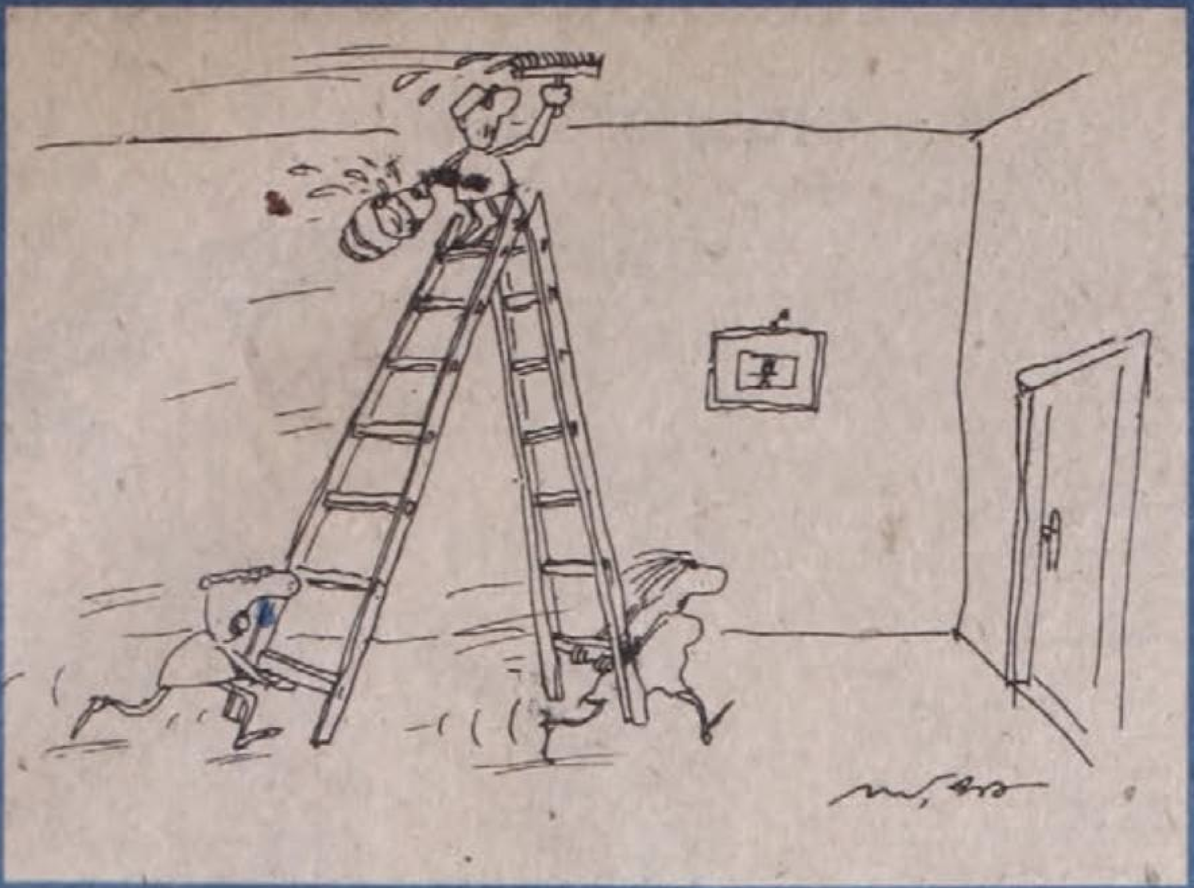
A választ a rejtvényből ismerheti meg. Megfejtésként ezt kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb augusztus 21-ig a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

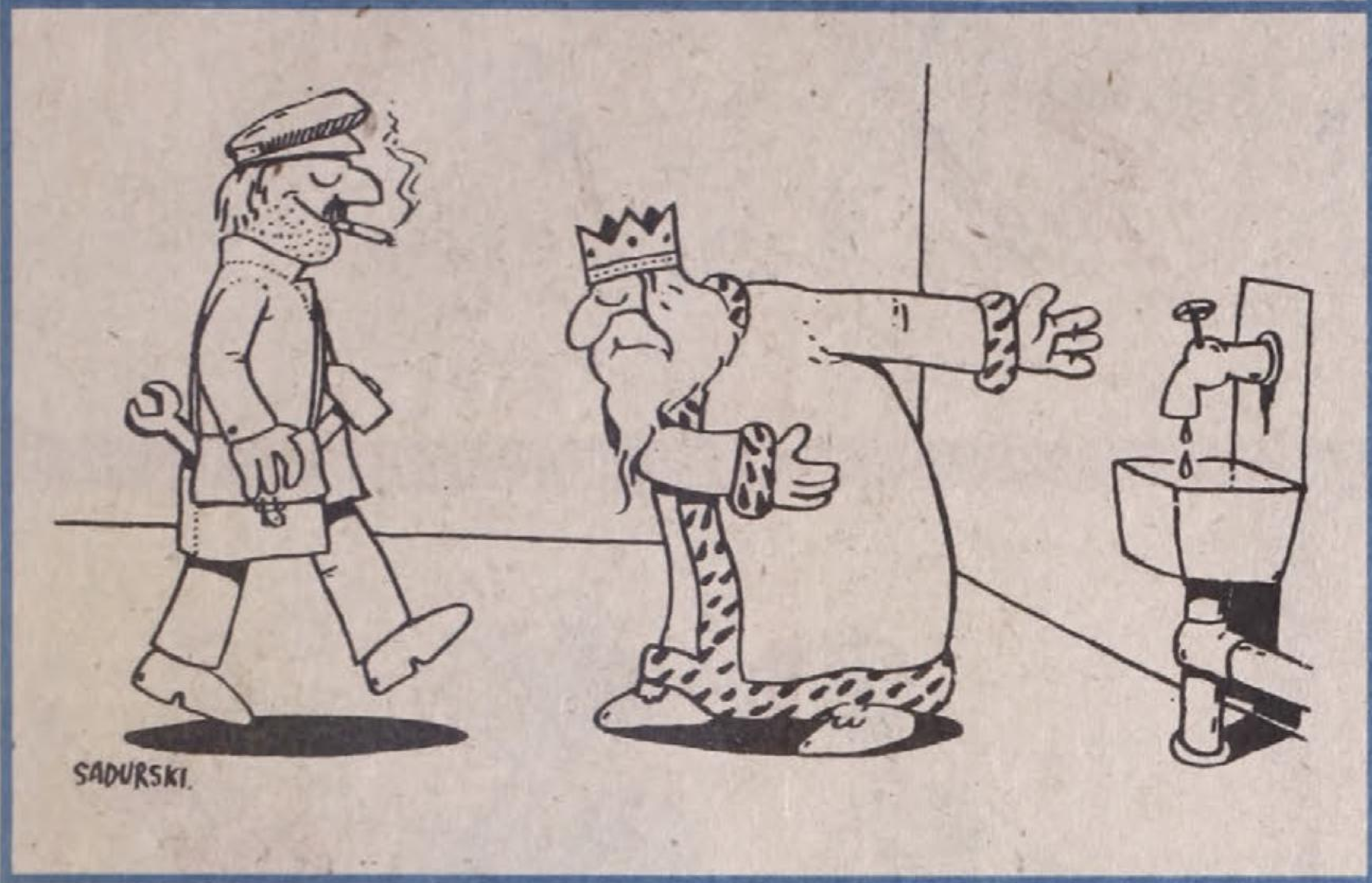
A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

IMPORT HUMOR

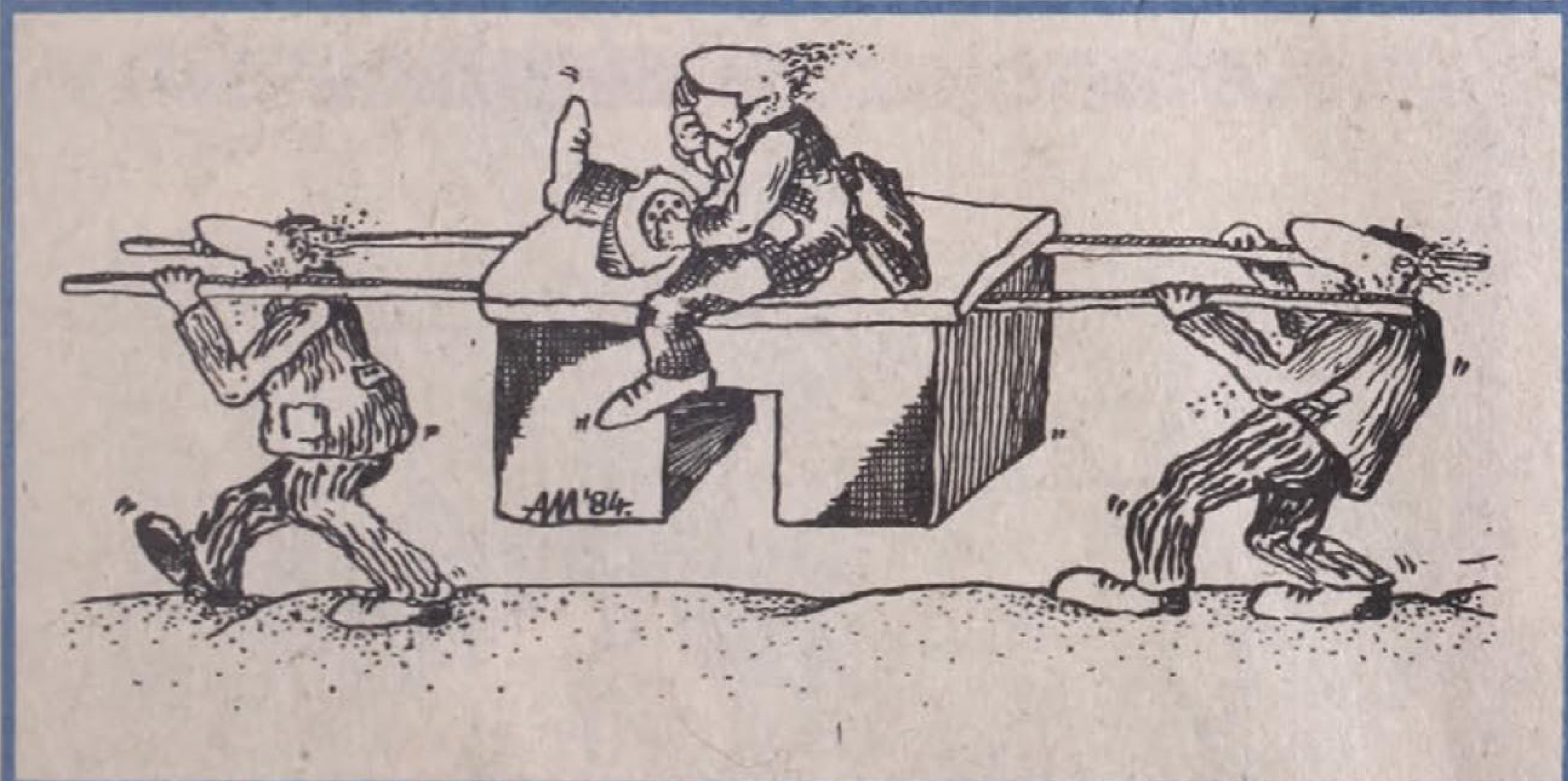
A VARSÓI SZPILKIBŐL

Ludas Matyi

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII.,
Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató

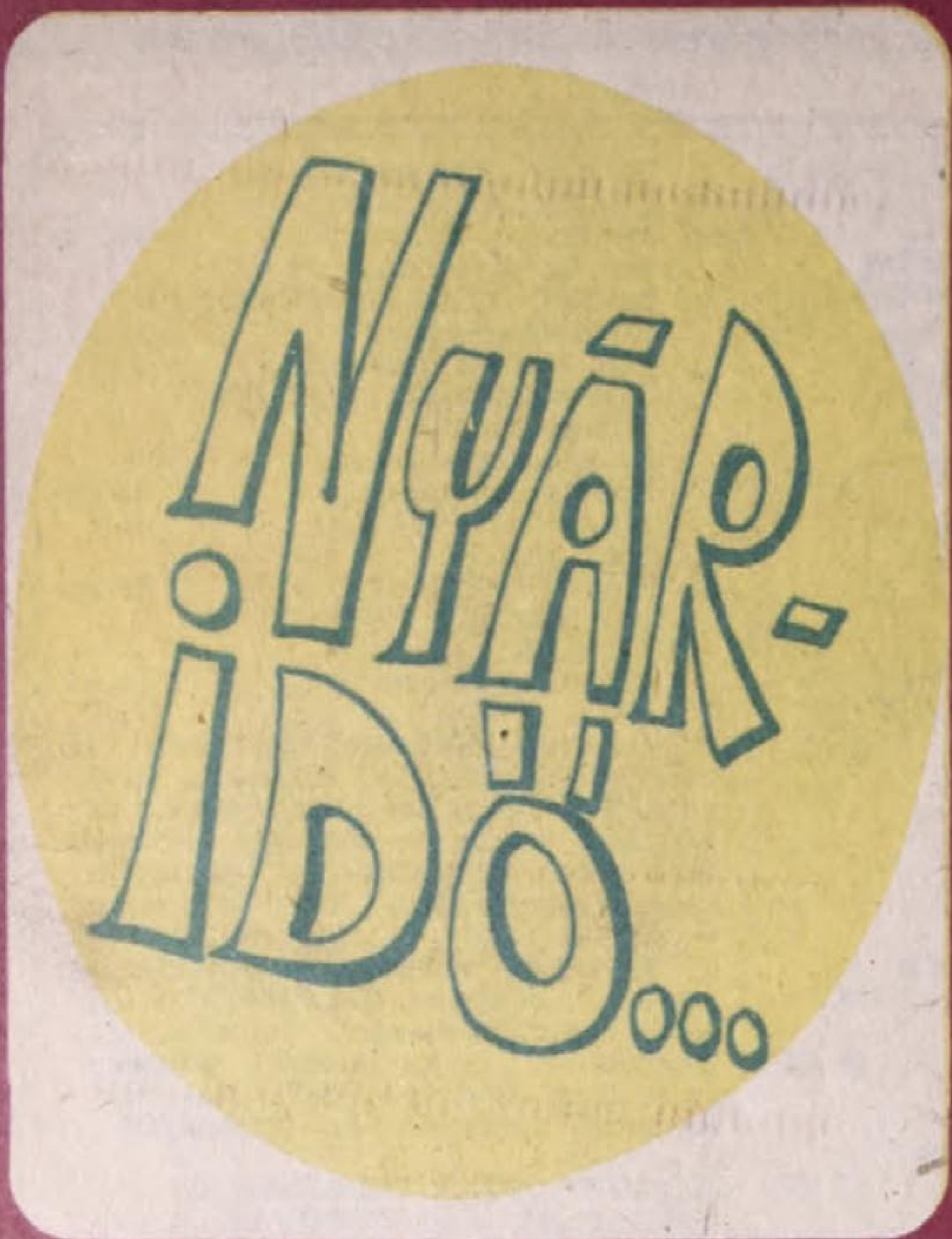
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 16,— Ft, negyedévre 48,— Ft, egy évre 192,— Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással

85.2308/20-33

Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató

ISSN 0134—0611

IDEGENFORGALOM

– Sajnálom, angyalkám, a piacnak farkastörvényei vannak!

– Remélem, az öregek otthon közben keresnek valami jó állást nekünk!

– Éreztem, hogy otthon hagytam valamit.

NYARI ISMERETSÉG

– A gyerekeket minden évben hazaküldenénk magyar anyanyelvi táborba . . .